

๑

ชายหนุ่มรูปร่างสูงเพรียว ผมยาวระต๋นคอ ในชุดแต่งกายแบบ
ลุๆ คล้ายนักท่องเที่ยวยุคประเพณีผจญภัย ก้าวออกมาจากลิฟต์ แล้วตรงไป
ที่ประตูกระจก ผลักเข้าไป

ทันใดนั้นก็พบกับบรรยากาศที่ตึงเครียดภายในกองบรรณาธิการ

“เวลาจะตัดหรือเติมอะไรก็ดูให้ดีเสียก่อน คำไหนไม่แน่ใจก็ให้เปิด
พจนานุกรม ไม่ใช่คิดเอาเองว่าถูก หรือใช้ตามความเคยชินต่างๆ ที่มันผิด...
แล้วเวลาเปิดพจนานุกรมก็หัดดูความหมายเสียบ้าง ไม่ใช่สักแต่ว่าดูคำถูก
คำผิดอย่างเดียว แล้วจบใส่ลงไปต่างๆ ที่มันผิดความหมาย!”

เสียงบรรณาธิการดังมาให้ได้ยิน ในมือถือนิตยสารเล่มใหญ่ที่เปิด
หรา

“เราเป็นคนไทย ช้าเป็นคนทำหนังสือ ยังต้องใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง!”

เขายิ้ม นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มคู่อใหญ่ทอดจပ်ไปที่คนพูด...พี่สาวเขาเอาจริง
เอาจ้งตามเคย

“หนังสือเราเป็นหนังสือสารคดี เพราะฉะนั้นจะต้องมีความน่าเชื่อถือ
...คราวหน้าคราวหลังเวลาจะตัดหรือเติมอะไรก็ควรตรวจสอบให้ดีเสีย

ก่อน เข้าใจไหม?”

“ค่ะ” เสียงรับคำอ่อยๆ

“เออละ แยกย้ายกันไปทำงานได้”

หญิงสาวในวัยใกล้สามสิบผู้คงความสวย เจียบ เนียบ พุดจบก็ทำท่าจะเดินออกมา แต่ไม่รู้ว่ามีใครพุดขึ้นด้วยเสียงค่อย

“เคียดเลย”

“เคียดย่ะ ไม่ใช่เคียด!” บ.ก. หันไปแก้ให้

คราวนี้เขาหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้

พี่สาวได้ยินเสียงหัวเราะของเขาก็หันมา และดูเหมือนจะอารมณ์ดีขึ้นทันตา

“อ้าว...ขุน...มาตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ก็มาตั้งแต่ตอนที่พี่รินพุดว่า เวลาจะตัดหรือเติมอะไรก็ดูให้ดีเสียก่อน นั่นแหละครับ” ชายหนุ่มพุดอย่างขันๆ พี่สาวส่ายหน้าอย่างระอา

“นี่แหละ เห็น่อยใจจริงๆ เขียนคำฎกให้แล้วแท้ๆ ยังอุตส่าห์ไปแก้ไขผิด”

“พี่รินน่าจะไปเป็นครูสอนภาษาไทยนะครับ”

“ไม่ต้องมาประชดหรือกยะ” คนพุดค้อนอย่างไม่จริงจัง เพราะทำหน้ายิ้มๆ “ไป...เข้าไปคุยกันในห้องดีกว่า”

เมื่อเดินผ่านเลขาฯ ก็สั่งว่า

“ขอชาสำหรับคุณขุนเขาด้วยนะ ส่วนฉัน...กาแฟดำ”

“ค่ะ คุณธารริน”

ขุนเขาเดินตามพี่สาวเข้าไปนั่งที่ชุดโซฟาในห้องทำงาน ครู่หนึ่งก็ได้ดื่มชาหอมๆ ที่ธารรินสรรหามาไว้รับแขก

“ผมว่าพี่รินควรหาเวลาพักผ่อนเสียบ้าง” เขาพุดขึ้นหลังจากวางถ้วยลงบนโต๊ะรับแขกตัวเดียว

“จะเอาเวลาที่ไหนมาพักเล่า...นายก็เห็นอยู่แล้วว่างานหนังสือมันจุกจิกจะตาย” ผู้เป็นพี่กล่าวพลางมองอย่างสังเกตสั่งกา “ว่าแต่...พุดแบบนี้จะมาชวนไปไหนอีกล่ะ?”

“เดาถูกเพลงเลย ว่าจะชวนไปดูที่ที่พวกเราได้รับมรดกจากคุณตา...
ไปนะครับ พี่ริน”

เขาชวนด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น แต่อีกฝ่ายกลับทำหน้าเหวี่ยงๆ

“ที่ดินพร้อมบ้านผีสิงที่บ้านไร่ปลายฟ้านั่นนะหรือ...นายอยากไปกี่ไป
คนเดียวเถอะ พี่ไม่เอาด้วย”

“แล้วกันพี่ริน ไปเชื่ออะไรกับข่าวลือ...ผี...ผอ...มีอะไรที่ไหน”

“นายไม่กลัวผี นายก็พูดได้สิ”

ขุนเขามองพี่สาวอย่างขันๆ

“ผู้หญิงเก่งอย่างพี่รินน่าจะไปพิสูจน์นะครับ จะได้เขียนเรื่องลงใน
นิตยสาร...ไม่เสียเที่ยว”

“นายไม่ต้องมายุพี่หรอก...นายขุน หนังสือของเราไม่ใช่หนังสือ
ประเภทที่มีเนื้อหาออกไปทางเรื่องลึกลับหรือผีหลอกวิญญาณหลอนนะ ถ้า
เป็นเรื่องการท่องเที่ยวก็ว่าไปอย่าง”

“ว่า...ยุไม่ขึ้นเลยแฮะ” ชายหนุ่มหัวเราะ “แล้วอย่างนี้พี่รินจะกล้าไป
เยี่ยมผมหที่โน่นหรือ”

ธารารินได้ฟังก็ชักเอะใจ

“พูดอย่างนี้หมายความว่ายังไง”

“ผมได้ย้ายไปอยู่ที่โน่น คำสั่งออกมาแล้ว...กะว่าจะไปวันนี้เลย”

ผู้เป็นพี่นั่งลงไปอีตใจหนึ่ง จึงหลุดคำถามออกมาได้

“แปลว่านายขอย้าย?”

“ครับ”

“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ก็สักพักหนึ่งแล้ว”

ธารารินมองหน้าน้องชายอย่างเห็นใจ

“นายคงอีตอัดเรื่องจริงจัง”

ขุนเขาไม่ตอบ

“ช่างเถอะ ถ้านายไปแล้วสบายใจ พี่ก็ไม่ว่าอะไรหรอก แต่พี่ว่า
อย่าไปอยู่ที่บ้านไร่ปลายฟ้าเลย ลำบากเปล่าๆ ทนายเขาบอกว่าเป็นบ้านร้าง

ถ้าจะไปอยู่ก็ต้องเสียเวลาซ่อมแซม ดีไม่ดีต้องปลูกใหม่ด้วยซ้ำ แถมรอบๆ บ้านยังรกเป็นป่าอีกต่างหาก อยู่บ้านพักดีกว่า เชื้อพี่เถอะ”

“เราต่างก็ไม่เคยไปที่นั่น ได้แต่ฟังเขาพูดมาอีกที ผมว่าพี่รินอย่าเพิ่งด่วนสรุปเลยครับ บางทีมันอาจจะไม่แย่อย่างที่คิดก็ได้”

“หรือไม่มันก็อาจจะแยกว่า”

ชายหนุ่มหัวเราะออกมาได้อีกครั้ง

“เอาเถอะครับ ผมจะไปดูก่อน แล้วค่อยตัดสินใจอีกที”

“แล้วนี่จะไปคนเดียวหรือ”

“ครับ...พี่รินไม่ไปผมก็ต้องไปคนเดียว”

คนเป็นพี่ชักหัวง นื่องชายเห็นสีหน้าจึงพูดยิ้มๆ

“ที่พูดนี้ผมไม่ได้บังคับให้พี่รินไปหรอกนะ ไม่ต้องทำท่าคิดหนักขนาดนั้นหรอก พี่รินไม่ต้องห่วง ผมเคยรู้จักตำรวจคนหนึ่งชื่อโนนาท...แม้จะคนละรุ่น แต่ถูกอัยการัยกันดีทีเดียว ผมนับถือเขาเหมือนพี่ชาย ตอนนี้ได้ยินว่าเขาย้ายไปเป็นสารวัตรอยู่ที่นั่น ขาดเหลืออะไรคงพึ่งพาอาศัยกันได้”

“แบบนี้ก็ค่อยยังชั่ว” ธารารินถอนใจเฮือก

“นี่ก็สายมากแล้ว ผมไปก่อนนะครับ”

เขาขยับลุกขึ้น พี่สาวจึงเดินตามออกมาส่งถึงหน้าลิฟต์ แต่ไม่วายเป็น

“ผมนายยาวปรกตันคอแล้วนะ ไม่รบกวนบ้างหรือไง”

“ว่าจะตัดอยู่เหมือนกันแหละครับ แต่ไม่มีเวลา”

ธารารินคือน้องชาย

“อย่ามาอ้างเหนื่อยเลย...นายนะมันชอบแหกคอก”

“ก็แล้วทำไมผมจะต้องทำตัวให้เหมือนคนอื่นด้วยละครับ”

“พี่ชี้เกียจะเถียงกับนาย...รักษาตัวด้วยละ”

“ครับ”

“ไปถึงเมื่อไหร่โทร. มาหาพี่ด้วยนะ”

ขุนเขารับปากยิ้มๆ ก้าวเข้าลิฟต์ พี่สาวโบกมือให้ก่อนที่ประตูลิฟต์

จะปิดลง

พ.ต.ท. นินนาท บริภักดิ์ นายตำรวจหนุ่มใหญ่ ร่างสูงสง่า มาดเข้ม ผู้มีนัยน์ตาเฉียบคมแต่แฝงไว้ด้วยความอ่อนโยน เพิ่งก้าวออกจากห้องประชุมที่ตัวจังหวัด

ทันใดนั้นก็ได้รับรายงานด่วนเข้ามาว่า สมุนของนักค้ายาเสพติดคน ที่เขาต้องการตัวกำลังเดินทางเข้าไปที่บ้านไร่

พอจบการสื่อสาร นายตำรวจจึงรีบสั่งการไปยังผู้ใต้บังคับบัญชา แล้วโทรศัพท์หาหลานสาวเป็นอันดับสุดท้าย

ทว่าเจ้าตัวไม่เปิดโทรศัพท์มือถือ เขาก็เลยต้องโทร. ไปที่ร้านขายของที่ระลึก เพราะรู้ว่าวันนี้หลานสาวต้องไปช่วยดูแลร้านแม่ที่ต้องไปช่วยเป็นแม่ครัวในงานบวช

“ฮัลโล...ไม่ทราบจะเรียนสายกับใครครับ?”

นินนาททำหน้าพิกล ไม่รู้ว่าใครเป็นคนรับโทรศัพท์ เขาจึงต้องกรอกเสียงลงไป

“ขอสายตติยา”

“เฮ้ย...เขาขอสายตติยา...ตติยาไหนวะ?”

มีเสียงตะโกนถาม ชะรอยคนรับโทรศัพท์คงไม่ได้ปิดตรงที่พูด มันจึงดังมาเข้าหูเขา

“ไอ้โง่!” เสียงใหม่ที่ดังขึ้นเป็นเสียงเหนือๆ

นินนาทรู้ว่าคนทางโน้นด่ากันเอง แต่เหมือนเขาถูกด่าด้วย เพราะเสียงนั้นมันซ้ำแรกเข้ามาในหูเขา

“ตติยากี่พี่สามไ้...เขาจะพูดกับพี่สาม...เกริบเอาโทรศัพท์ไปให้พี่สามเดี๋ยวนี้เลย...ให้ไ้...พี่สามอยู่ที่หน้า”

หลังจากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงอะไรต่อมิอะไรเซ้งแซ่ไปหมด รวมทั้งเสียงตะโกน

“พี่สาม...พี่สาม...โทรศัพท์!”

“ใครโทร. มา?” เสียงหลานสาวเขาตะเบ็งถามแข่งกับเสียงเรือหางยาว

“ไม่รู้พี่!”

“ก็ถามสิ!”

“อ้อ...เออจริงแฮะ” แล้วหมอนั่นก็กรอกเสียงหล่อถามมาว่า “ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรครับ?”

นินนาทพยายามนับหนึ่งถึงสิบ

“บอกเจ้าสามว่าน้ำชายโทร. มา...เรื่องด่วน...รีบมารับโทรศัพท์เดี๋ยวนี้!”

“ชะ...อู๋ย!” เสียงอุทาน ตามด้วยเสียงหัวเราะเหะๆ “ท่านสารวัตรเองหรือครับ?”

“เออ!”

หลังจากนั้นไม่นานเสียงคนที่ต้องการพูดด้วยจึงดังมาเข้าหู

“น่านาท...มีอะไร?”

“ช่วยออกมาให้ทางเรือหางยาวหน่อยจะได้มั๊ย น้ำขึ้นก็เลยตะเบ็งเสียง!”

ครู่หนึ่งเสียงเรือหางยาวจึงห่างออกไป

“คงชัดแล้วนะ น่านาทมีอะไรว่ามาเลย”

“อยากให้ช่วยสังเกตนักท่องเที่ยงที่ทำเรือ...มีรายงานว่ามีคนของนักค้ายาเสพติดรายใหญ่จะเดินทางเข้าไปที่บ้านไร่ แต่ไม่รู้ว่ามีคนจะใช้ทางบกหรือทางน้ำ”

“จริงหรือ!” น้ำเสียงอีกฝ่ายตื่นเต้น “แล้วเจ้านั้นอายุเท่าไร? หน้าตาทำทางเป็นยังไงล่ะ?”

“หมอนั้นอายุ ๒๗ ปี รูปร่างสูงเพรียว ผิวไม่ขาวไม่ดำ ไว้ผมยาวปรกต้นคอ ทำทางออกเซอร์ๆ หน้าตาใช้ได้เซียวละ เพราะเคยเป็นนักแสดงตัวประกอบมาก่อนตอนเป็นวัยรุ่น”

“โอเคเลยน้ำ ถ้าเจอคนลักษณะนี้ละก็ สามจัดการเอง!”

“เฮ้ยๆ ไม่ได้ให้เราจัดการ!” เขาเอะอะ “เดี๋ยวพอเราจะมาเล่นงานน้ำเข้าให้...เราแค่โทร. มาบอกให้น้ำรู้ก็พอ นอกนั้นน้ำจัดการเอง!”

“ว่า...แบบนี้ก็ไม่สนุกนะสิ”

“นี่ไม่ใช่เรื่องสนุกนะเจ้าสาม!” นินนาทกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง “น้ำห้ามเลยนะ ว่าอย่าทำอะไรมากไปกว่าแค่ใช้สายตาดูและโทรศัพท์ส่งข่าว”

“รู้แล้วน้ำ สารวัตร” พูดจบเจ้าตัวก็ตัดสัญญาณไป

นายตำรวจมองโทรศัพท์ในมือ ไม่แน่ใจว่าคิดถูกหรือคิดผิดที่ให้
หลานสาวช่วยสังเกตสังกาเป็นหูเป็นตาให้

ตติยาซึ่งซ่อนร่างเปรี้ยวเอาไว้ภายใต้เชืตแขนยาวพับแขนและ
กางเกงยีนริบสาวเท้าเอาโทรศัพท์ไปเก็บที่ร้านขายของที่ระลึกสำหรับ
นักท่องเที่ยว ก่อนคว้าหมวกเก็บใบเก้งมาสวมหัวโดยเก็บหางเปียเดียวเอาไว้
ภายใน แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองมาเปิดเครื่อง พลังส่งลูกน้อง

“พวกนายดูแลร้านดีๆ ละ”

“อ้าว...แล้วพี่สามจะไปไหน”

“ไปกินก๋วยเตี๋ยวแถวๆ นี่แหละ” พูดจบก็เดินตัวปลิวออกไป

หญิงสาวเริ่มต้นสังเกตนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชมตลาดน้ำ แต่ยังไม่
พบคนที่คิดว่าใช่ จึงไปนั่งกินก๋วยเตี๋ยวที่ท่าเรือ หล่อนกินพลาบ นัยน์ตาโต
ดำล้นก็สอดสายตุนักท่องเที่ยวที่มาลงเรือเที่ยวทางน้ำเพื่อชมบ้านและสวน
ที่อยู่ริมคลอง ก๋วยเตี๋ยวหมดไปสองชามแล้วหล่อนก็ยังไม่พบเป้าหมาย

งานตำรวจนี่มันก็น่าเบื่อเหมือนกันแฮะ...ตติยานึกในใจ ยกแก้ว
โอเลี้ยงที่มีหลอดดูดขึ้นมามาดูดของเหลวสีดำเข้าปากเพื่อฆ่าเวลา

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงทุ่มๆ ดังมาเข้าหู

“ป้าครับ...เรือลำไหนไปที่บ้านไร่บ้าง”

หญิงสาวเหลียวไปมอง แล้วก็ต้องเบิกตาโต

ผู้ชายสะพายเป้คนนั้นอายุคงราวๆ ๒๗ ปี รูปร่างสูงเพรียว ผิวไม่ขาว
ไม่ดำ ผมยาวปรกต้นคอ ท่าทางออกเซอร์ๆ หน้าตาใช้ได้...

อันที่จริงต้องบอกว่าหน้าใช้ได้ แต่ตาเป็นยังงี้ไม่รู้ เพราะเจ้าตัวสวม
แว่นกันแดด

อย่างไรก็ตาม หล่อนก็ได้ข้อสรุป หมอนี่แหละ สมุนของนักค้ายา
เสพติดรายใหญ่!

“เรื่อนำเที่ยวไปทั้งนั้นแหละ คุณ” แม่ค้าก๋วยเตี๋ยวตอบ “มีทั้งเรือพาย
พร้อมคนพาย และเรือหางยาว เลือกได้ตามใจชอบ”

“ขอบคุณครับ”

ตติยาไม่ได้ติดใจคำพูดสุภาพของผู้ต้องสงสัย หล่อนจัดการชำระเงิน แล้วตามไปโดยไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัว ก็พบว่าหมอนั้นไปเช่าเรือหางยาวจริงๆ

เจ้าของเรือยิ้มแป้น การตกลงทำท่าว่าจะเป็นไปด้วยดี ติดขัดตรงที่ “ผมอยากให้ช่วยพาไปถึงบ้านไร่ปลายฟ้า...พี่พอจะรู้จักมั๊ย”

“บ้านไร่ปลายฟ้า!”

เจ้าของเรืออุทาน ตติยาพลอยสะดุ้ง

“ถ้าจะไปที่นั่นผมไม่ไปดีกว่า คุณไปจ้างคนอื่นเถอะ”

“อ้าว...ทำไมล่ะครับ”

“อย่าให้พูดเลย สรุปก็คือ ผมไม่ไปที่นั่นเด็ดขาด”

หมอนั้นเลยต้องไปจ้างเรือลำอื่น แต่ไม่ว่าจะจ้างเรือลำไหนคนขับก็ สายหน้ากันเป็นแถว หล่อนเห็นแบบนั้นแผนการบางอย่างจึงผุดขึ้นมาในหัว

ยิ้มสนุกปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากเรียวได้รูป

คอยดูฝีมือจับคนร้ายของหลานคนนี้ให้ติดะเน้านา...ตติยาคิดในใจ อย่างมาดหมาย

ขุนเขาพยายามจะจ้างเรือหางยาว แต่ไม่มีใครยอมไปบ้านไร่ปลายฟ้า ลักกราย ทุกคนต่างส่ายหัวดึกเมื่อรู้ว่าเขาจะไปที่นั่น จนชายหนุ่มชักอ้อนใจ ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้เขาเอารถมาดีกว่า

หรือจะนั่งเรือไปลงแคบ้านไร่ หลังจากนั้นค่อยเดินเท้าเข้าไป

แต่เขาไม่รู้จัก แล้วจะไปถูกได้อย่างไร คนแถวนี้แค่ได้ยินชื่อบ้านไร่ ปลายฟ้า ก็ไม่คอยจะยอมตอบคำถามเขาเสียแล้ว

จริงสิ ลองแวะไปที่โรงพักก่อนดีกว่า เพื่อสารวัตรนิพนหาจะให้ข้อแนะนำ อะไรได้บ้าง

ขุนเขากำลังจะเดินออกมาจากท่าเรือ แต่แล้วก็ได้ยินเสียงบ่นดังมา เข้าหู

“เฮ้อ...วันนี้มันเป็นอย่างงี้แหละ ยังไม่ได้ผู้โดยสารลักกราย”

ชายหนุ่มหันไปมอง ก็เห็นเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาว กางเกงยีน มีหมวกสวมหัว ป้องปากตะโกน

“ทางนี้ครับ ทางนี้...เรื่อนำเที่ยวราคาตัวเอง...บริการทุกระดับ ประทับใจ!”

แล้วเจ้าตัวก็หันมาเห็นเขาเข้าพอดี จึงยิ้มแฉ่งเข้ามาหา

“พี่รูปหล่อ...อยากนั่งเรือเที่ยวบ้างไหม ผมคิดค่าบริการไม่แพงหรอก ...ถือว่าช่วยค่าบำรุงการศึกษาของผมก็แล้วกันนะพี่นะ”

ขุนเขาเลิกคิ้ว เออ...ไอ้หนูนี้ไม่เลวนักหรอก ถึงจะดูผอมแห้งแรงน้อย ไปสักหน่อย แต่ท่าทางคล่องแคล่วปราดเปรียว ติดอยู่ที่ว่าไม่รู้จะยอมไป หรือเปล่า ถ้าเขาบอกจุดหมายปลายทาง

“ฉันจะไปที่บ้านไร่ปลายฟ้า นายพาฉันไปได้มั๊ยละ”

หนุ่มน้อยยิ้มแป้น

“ได้สิครับ ผมพาไปได้ทุกที่แหละ”

“นายไม่กลัวผีเหรอ?”

ชายหนุ่มปลดแวนลงมา ก็เห็นอีกฝ่ายกลืนน้ำลายอย่างผิดๆ แต่จิกยิ้มตอบมาว่า

“โอ๊ย...ผี...ผมมีที่ไหน ไร้สาระ...ลงเรือได้เลยพี่ เดี่ยวสามบริการถึงที่”

“อ้อ...เราชื่อสามจั่นหรือ” เขาถามยิ้มๆ ชักถูกชะตา หมอนี่ยิ้มสวย ฟันสวย สุขภาพแข็งแรงและฟันดีเยี่ยม

“ครับ แล้วพี่ชื่ออะไรละ”

“เรียกขุนก็แล้วกัน”

“ชื่อขุนหรือครับ...แหม...ชื่อพี่นี่คลาสสิกจริงๆ เชิญพี่ขุนลงเรือเลยครับ”

“เดี๋ยวสิ ยังไม่ได้ตกลงค่าบริการกันเลย” เขาต้องรอบคอบไว้ก่อน เดี่ยวจะมาซาร์จเพิ่มทีหลัง เขายินดีจ่ายในราคาที่สมน้ำสมเนื้อ ไม่ใช่ชู้ดริต

“บ้านไร่ปลายฟ้าอยู่ไกล...ไปคนเดียว เหมาล่า ผมคิดหาร้อยก็แล้วกัน ...นี่ถูกสุดๆ แล้วนะครับ ไม่มีซาร์จเพิ่มรับรองได้”

“โอเค...ตกลงตามนี้”

ชายหนุ่มทำท่าจะลงเรือ แต่ใครอีกคนก้าวลงไปก่อน พร้อมกับพูดว่า

“ขอไปด้วยคน ไหนๆ ก็ไปทางเดียวกันอยู่แล้ว...เดี๋ยวจะให้คำจ้างเพิ่มอีกห้าร้อย”

ขุนเขามองชายแปลกหน้าผู้นั้น อีกฝ่ายส่ายส่ายเบี่ยง แต่งกายคล้ายๆ เขา สวมแว่นกันแดด แถมไว้ผมคล้ายๆ กันเสียอีก ถ้ามองเผินๆ ก็เหมือนคู่แฝด

ทว่าหากเพ่งพิศกันจริงๆ แล้วก็จะเห็นข้อแตกต่าง สีผมของเขา เป็นสีธรรมชาติ เส้นเล็กกว่า ไม่ออกแดงและหยาบเหมือนอีกฝ่าย

นัยน์ตามองไม่เห็นจึงเปรียบเทียบกันไม่ได้ แต่จมูกอีกฝ่ายโตกว่า โหนกแก้มสูงกว่า ริมฝีปากก็คล้ำและหนากว่า

ในขณะที่หน้าเขาเกลี้ยงกว่า เพราะเขาเพิ่งโกนหนวดมาเมื่อเช้า และไม่มีสิ่วประปรายเหมือนอีกฝ่าย

รองเท้าผ้าใบของเขาก็สะอาดกว่า นอกจากนี้กลิ่นตัวเขาต้องจุน้อยกว่าแน่นอน อ้อ...เสียงเขายังทุ้มกว่าอีกด้วย

อีกนิตคือ สุขภาพปากและฟัน แผลคนละฝาของเขาคงไม่เคยขูดหินปูนมาหลายปี เหงือกค่อนข้างจะมีปัญหา และคงจะสูบบุหรี่จัด เพราะมีคราบจับให้เห็นที่ตัวฟัน

เจ้าของเรือทำท่าเหมือนจะอ้าปากค้าง พอรู้สึกตัวก็กลืนน้ำลายอย่างฝืดๆ ถามมว่า

“พี่ขุนว่าไงครับ”

“ไม่เป็นไร ไหนๆ ก็ไปทางเดียวกันอยู่แล้ว” เขาพูดอย่างเอื้อเฟื้อ “ลงเรือลำเดียวกันเท่ากับประหยัดน้ำมันไปในตัว”

ตติยาในคราบเด็กหนุ่มชักไม่มั่นใจ คนเดียวยังพอว่า แต่นี่เล่นมีผู้ต้องสงสัยถึงสองคน แล้วหล่อนจะรู้ได้ยังไงว่าคนไหนคือสมุนของนักค้ายาเสพติดรายใหญ่

เมื่อเทียบกันแบบนี้ เจ้าคนหลังท่าทางเหมือนผู้ร้ายมากกว่า ในขณะที่คนแรกดูดีไปเลย

แต่ปัญหามันอยู่ตรงที่นายชายหล่อนบอกว่าคนร้ายเคยเป็นนักแสดง

ตัวประกอบมาก่อนสมัยเป็นวัยรุ่น นั่นนายขุนก็ต้องเข้าซ้าย เพราะหน้าตาดีกว่า

แม้หล่อนจะยังไม่เห็นหน้าตาของเจ้าคนหลังก็ตาม แต่เครื่องหน้าส่วนอื่นๆ นั้นดูดีกว่าเห็นๆ และนี่แหละที่ทำให้ต้องคิดหนัก

สถานการณ์แบบนี้มันตึงมือเกินไป คงต้องหาทางแจ้งให้มืออาชีพรู้เสียแล้ว

“พี่ทั้งสองนั่งคอยในเรือก่อนนะ ขอผมไปยิงกระต่ายแป็บเดียว”

นายคนที่บอกว่าตัวเองชื่อขุนหัวเราะ อนุญาตด้วยเสียงห่ม

“ไปเถอะ ตามสบาย”

ในขณะที่อีกคนพูดหัวๆ

“อย่าซำหนักก็แล้วกัน ไม่งั้นจะขับซะเอง”

หล่อนรับคำแล้ววิ่งอ้าวไปทางห้องน้ำสาธารณะ หลบมุมที่กำแพงอิฐบล็อก แอบดูเพื่อความปลอดภัยพลางล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาโทร.หาน้ำชายทันที

“ว่าไง?” เสียงอีกฝ่ายดังมาเข้าหูโดยที่หล่อนไม่ต้องรอนาน

“น้านาท ตอนนี้อยู่สามเจอบุ๊ต้องสงสัยสองคน ลักษณะท่าทางและการแต่งตัวคล้ายกันเลย!” ตติยาออกไปเร็วปรือ “เขาจ้างให้สามไปส่งที่บ้านไร่ปลายฟ้า!”

“หมายความว่ายังไงที่ว่าจ้างเราล่ะ?”

“ตอนนี้สามกำลังปลอมเป็นเด็กขับเรือรับจ้าง...น้านาทอย่าเพิ่งถามอะไรมาก รีบพาตำรวจไปดักที่บ้านไร่ปลายฟ้าก็แล้วกัน...สามชักช้าไม่ได้ เดี่ยวเป้าหมายเชิดเรือไปละแยะเลย แค่นี้ก่อนนะ แล้วไม่จำเป็นอย่าโทร.มาละ เดี่ยวคนร้ายรู้ตัว!”

“เฮ้ย...เดี๋ยว!” น้ำชายพูดได้แค่นั้น เพราะหล่อนตัดสินใจฉวยโอกาสเสียก่อน ตติยาเก็บโทรศัพท์แล้วรีบวิ่งกลับไปทีเรือ

“ไวดีนี่”

นายขุนพูดยิ้มๆ เห็นพื้นขาวสะอาด เจ้าตัวสวมแว่นกันแดดเข้าที่เดิม ทำให้ยากที่จะสังเกตแวตตา เช่นเดียวกับผู้ต้องสงสัยอีกรายที่ไม่ยอมถอด

แวน

“ผมไม่ชอบให้ผู้ใดโดยสารคอยนานหรือก่อกวน...ว่าแต่พี่ชายอีกคนชื่ออะไรหรือครับ”

คนถูกถามกระตุกยิ้มที่มุมปาก พุดหัวๆ

“เรียกแผนก็ได้ จะได้คล้องจองกับพี่ขุนของเอง”

ไอ้หมอนี่มันบอกชื่อส่งๆ แถมล้อเลียนหล่อนเสียอีก

แต่จะว่าไปเจ้าคนแรกก็คงบอกมั่วๆ เหมือนกันแหละ คนอะไรชื่อขุน ตติยานึกขุนอยู่ในใจ แต่หน้ายังยิ้ม

“โอเคครับ พี่ขุน...พี่แผน...นี่ดีๆ นะครับ”

หญิงสาวคว้าแวนดำที่เห็นอยู่ตรงกระเปาะเสื้อขึ้นสวมบ้าง ก่อนจะติดเครื่องแล้วบังคับเรือลำนั้นออกจากท่าไปด้วยความชำนาญ

เรือลำนั้นแล่นฉิว ลมแรงปะทะผิวน้ำและเสื้อผ้า ผมเฝ้าปลิวลู่ ขุนเขามองทัศนียภาพสองฟากฝั่งคลองอย่างเพลิดเพลิน

บ้านริมน้ำสลับกับเรือสวนไร่นามีให้เห็นโดยตลอด เรือขายของแล่นอยู่ริมคลอง ส่วนมากเป็นเรือขายอาหารและผลไม้

การที่เขาตัดสินใจมาทางเรือแต่แรกก็เพราะอยากเที่ยวชมวิถีชีวิตของผู้คนแถวนี้ด้วย ไม่ใช่จะมุ่งหน้าไปให้ถึงจุดหมายอย่างเดียว

สามชะลอความเร็วอยู่เป็นระยะๆ อย่างมีน้ำใจต่อผู้ร่วมสัญจรทางน้ำเมื่อต้องแล่นผ่านหรือสวนกับเรือพาย ไม่ใช่เร่งความเร็วแบบตะพึดตะพือโดยไม่สนใจใคร นั่นทำให้เขารู้สึกพอใจ แต่ดูเหมือนว่าผู้ร่วมทางอีกคนจะไม่คิดแบบเดียวกับเขา

“ไปให้เร็วกว่านี้หน่อยไม่ได้รีไรวะ ไอ้หนู!” แผลคนละฝาของเขาตะโกนถาม

“ใจเย็นพี่แผน...ช่วงนี้มีเรือแม่ค้ามากหน่อย แล่นเร็วไม่ได้ แต่อีกเดี๋ยวผมจะเร่งความเร็วให้”

ท่าทาง ‘พี่แผน’ ไม่สู้จะสบายอารมณ์สักเท่าไร เจ้าตัวดูเวลาจากนาฬิกาที่ข้อมือ แล้วหันไปพูดกับคนขับอีกครั้ง

“เร็วๆ หนอยก็แล้วกัน อย่าชมจนชมไม่ให้มากนัก!”

ฝ่ายนั้นพูดเหมือนตัวเองเป็นผู้โดยสารเพียงคนเดียว ไม่เกรงใจเขาเลย แต่เขาไม่อยากจะถือสา แผลคนละฝาของเขาอาจมีธุระสำคัญก็เป็นได้

ชายหนุ่มไม่ได้พูดอะไร เขานั่งชมสิ่งต่างๆ ที่ผ่านสายตาสบายใจ สบายใจ ไม่รู้สึกร้อน เพราะเรื่อลำนนั้นมีหลังคา และลมก็ปะทะตัวอยู่ตลอดเวลาจากการเคลื่อนที่ของเรือ

พักใหญ่ขณะนั่งเพลินๆ ก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์ของผู้โดยสารอีกคน ขุนเขาไม่ได้สนใจอะไรนัก รู้แต่ว่าฝ่ายนั้นรับโทรศัพท์อย่างไม่ชักช้า

“ว่าไงนะ พ่อมึงไปดักอยู่ที่นั่นงั้นหรือ!”

เสียงอุทานอย่างตกใจแกมโมโหทำให้เขาต้องหันไปมอง

“ขอบใจที่โทร. มาบอก!”

แผลคนละฝาของเขาจบการสื่อสารแล้วหันไปตะโกนบอกคนขับ

“ไอ้หนู... เลี้ยวที่คลองข้างหน้า!”

“แต่ทางนั้นไม่ใช่ทางไปบ้านไร่นะครับ” สามแย่ง

“บอกให้เลี้ยวก็เลี้ยวไปเถอะน่า อย่าเรื่องมาก!”

“ไม่ได้หรอกครับ ผมตกลงกับพี่ขุนไว้ว่าจะพาไปบ้านไร่ปลายฟ้า ยังไงก็ต้องพาไปก่อน... พี่แผนมาทีหลัง ถ้าจะออกนอกเส้นทาง เอาไว้เราค่อยตกลงกันใหม่เมื่อถึงบ้านไร่ปลายฟ้าก็แล้วกัน”

อีกฝ่ายชักปืนออกมาพาลงกระชากเสียง

“มึงจะเลี้ยวหรือไม่เลี้ยว!”

ใช้แต่เจ้าสามที่ตกใจ แม้แต่เขาเองยังตะลึงพริ้งเพริด

“เลี้ยวก็ได้ครับ...” คนขับเสียงอ่อย จำต้องบังคับเรือเลี้ยวเข้าไปในคลองซอย

“พูดดีๆ ก็ได้ ไม่เห็นต้องใช้ปืนเลยนี่” ขุนเขาเปิดปากหลังจากนั่งเสียบมาตั้งแต่ต้น

“มึงไม่ต้องพูดมาก เดี่ยวกูตีบตักน้ำ!”

เมื่ออีกฝ่ายส่งเสียงกระโชกกลับมาแบบนั้น เขาก็เลยต้องนั่ง

ภายใต้แว่นดำที่หมอนั้นสวม ไม่รู้เจ้าตัวมองอะไรบ้าง เมื่อไม่รู้ก็ทำให้

“มึงไม่ต้องพูดมาก!”

นายแผนเอาปืนฟาดหัวเขา จนขุนเขาทั้งเจ็บทั้งมันงไปชั่วขณะ

“ไอ้หนู...นำหน้าไป พาๆไปให้ถึงถนน...อย่าคิดหนีนะมึง อย่าลืมนะว่ามีปืนอยู่ข้างหลังมึงนี่!”

สามไม่กล้าบิดพลิ้ว ได้แต่ทำตามคำสั่ง

ขุนเขาถูกอีกฝ่ายจับตัวแบบประชิดติดในลักษณะแขนข้างหนึ่งถูกบิดไปหลัง และบังคับให้เดินไปด้วยกัน

เสียงเรือแล่นมาหยุดอยู่ข้างหลังใกล้ๆ กับเรือของเจ้าสาม

“นี่ตำรวจ...วางปืนลงเดี๋ยวนี้!”

นายแผนหันไปยิงสวนทันทีโดยไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่ง

“อย่ายิงครับ อย่ายิง!” ขุนเขาต้องตะโกนบอกออกไป เพราะนายแผนเล่นใช้เขาต่างโล่

แต่ทันใดนั้นเองคนร้ายก็ถูกหวดเข้าที่ด้านหลังด้วยไม้ดุ้นหนึ่งที เจ้าสามหาได้

“โธ้ย!”

ชายหนุ่มถือโอกาสแย่งปืนทันที

ทว่าอีกฝ่ายก็ทันทายด ไม่ยอมปล่อยให้ปืนในมือให้เขาง่ายๆ ปืนที่แย่งกันลั่นโป้งป้างออกมา

“สาม...หลบไปก่อน!” ตำรวจร้องบอกเด็กหนุ่มที่พยายามจะใช้ไม้ในมือช่วยหวดคนร้าย

ทั้งขุนเขาและคู่ต่อสู้ล้มลงไปกับพื้น แต่ไม่มีใครยอมใคร ยังคงแย่งปืนอย่างเอาเป็นเอาตาย คลุกดินคลุกหญ้ากันอุตุลุด

ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์กระจายกำลังล้อมไว้ หากกึ่ง

“คนไหนเป็นคนร้ายกันแน่ครับ หมวด...ดูคล้ายภาพสเกตซ์กันทั้งคู่?”

นายตำรวจหนุ่มเองก็ไม่แน่ใจ ได้แต่จับปืนเล็งไปยังร่างคนทั้งสองที่กำลังพันตูกันอยู่ พลางร้องขอความช่วยเหลือจากตติยา

“สาม...ช่วยชี้ตัวหน่อย!”

“ไม่รู้”

“อ้าว...”

หญิงสาวในคราบเด็กหนุ่มเข้ามาสมทบแล้วพูดเร็วปรือ

“เจ้าคนที่มิหนวดเคราะพลมออกมาเหมือนไม่ได้โกนหนัมนั้นใช้ปืนชูฉันทให้มาทางนี้ แล้วมันยังเอาปืนฟาดหัวนายคนนั้นด้วย...แต่ฉันก็ยังไม่ว่าใจอยู่ดี ว่าคนไหนเป็นคนที่น่าหาต้องการตัว...ฉันว่าถ้าเป็นไปได้นายจับไปทั้งคู่ดีกว่านะคร้า” แล้วค่อยไปสอบปากคำที่หลัง”

ผู้หมวดหนุ่มใช้ความคิดชั่วอึดใจก็หันไปสั่งผู้ใต้บังคับบัญชา

“ไปเอาเครื่องมือจับข่าไฟมาหน่อยซิ...จ่านบ” อีกฝ่ายรับคำแล้วรีบไปนำสิ่งที่เขาต้องการมาทันที

ตติยาเห็นแล้วก็เบิกตาโต

“ฮ้า...เอาจริงหรือ!”

“ก็เธอบอกให้จับทั้งคู่ไม่ใช่หรอ?”

นายตำรวจพูดกับเพื่อนรุ่นน้องซึ่งสนิทกันตั้งแต่วัยเยาว์ แล้วล้กลูกน้อง

“จัดการเลยจ้ะ!”

คนรับคำสั่งคลี่แหในมือแล้วเหวี่ยงออกไปอย่างขาน้ำชาฉานญ ผลก็คือผู้ต้องสงสัยติดร่างแหด้วยกันทั้งคู่!

“เฮ้ย...อะไรกันวะ!” นายแผนอะอะ และชั่วพริบตานั่นตำรวจก็กรูเข้าไปจับตัวคนทั้งสอง

“ตอนนี้ฉันหาที่อยู่ไหน?” หญิงสาวในคราบเด็กหนุ่มถามนายตำรวจ

“พอได้รับโทรศัพท์จากเธอก็สั่งให้ฉันตามเธอมาทางๆ ส่วนตัวเองไปตกอยู่ที่ศาลาท่าน้ำของบ้านไร่ปลายฟ้า”

ครีทตอบแล้วรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบทางเครื่องติดต่อสื่อสาร

“ผมไม่ใช่คนร้ายนะ” เสียงนายขุนดังขึ้นมา

ตติยาหันไปมอง ก็พบว่าจำทำนบควบคุมตัวเขาไว้อย่างแน่นหนา แวนกันแตกหายไปจากใบหน้าตอนต่อสู้กับนายแผน จึงเห็นนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มคูใหญ่ที่ไม่สู้จะสบอารมณ์

“มีอะไรเอาไว้วไปพูดกันที่โรงพัก”

แฝดคนละฝาที่เหมือนกันตรงรูปร่าง สีผิว ทรงผม และการแต่งตัว
ถูกควบคุมลงเรือ ฤๅญแจมือถูกสวมติดกันคนละข้าง สร้างความไม่สบายมธน์
ให้แก่คนทั้งคู่มากยิ่งขึ้น เพราะเพียงผ่านการต่อสู้กันเองมาหยกๆ

ตติยาเลี้ยงไปลงเรือของหล่อน แต่ศรัทร้องบอกมา

“สาม...สารวัตรสั่งกำชับให้ไปที่โรงพักด้วยนะ”

หญิงสาวกลืนน้ำลาย ถ้าถึงขนาด ‘สั่งกำชับ’ แปลว่างานนี้มีหวังโดน
อบรมจนหูชาเหงๆ...

“รู้แล้ว” หล่อนถอนใจเฮือก บังคับเรือตามไปอย่างเสียมิได้

เมื่อถึงโรงพักแฝดคนละฝาาก็ถูกแยกออกจากกัน

“ชื่ออะไร?” ศรัทซักถามคนที่หน้าตาดีกว่า

“ผมขอพบสารวัตรนินนาท” คนถูกซักพูดเรียบๆ

ผู้หมวดหนุ่มชะงัก ส่งสายตาไปที่ตติยา ก็เห็นเจ้าตัวกลืนน้ำลายอย่าง
ผิดๆ ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ เขาจึงต้องดึงสายตากลับมายังคนที่อยู่ตรงหน้า

“ได้ยวได้พบแน่ แต่บอกมาก่อนว่าชื่ออะไร”

“ขุนเขา”

“นามสกุล?”

“ชนาวัธน์...บัตรประชาชนผมอยู่ในกระเป๋า”

ศรัทไม่ทันได้ดู ผู้บังคับบัญชาก็มาถึงพอดี

“สวัสดิ์ครับ สารวัตร” ขุนเขาหันไปทักทาย

“อ้าว...คุณหมอ” นินนาททั้งยินดีทั้งประหลาดใจ “ทำไม่ถึง...”

“ผู้หมวดคนนี้นะนึกว่าผมเป็นคนร้ายนะครับ พอตีผมแต่งตัวคล้ายๆ
หมอนั้นก็เลยถูกเข้าใจผิด” คนพูดบ๊วยไปทางแฝดคนละฝา

“แล้วกัน...ศรัท...ปล่อยตัวคุณหมอได้แล้ว”

“คุณหมอหรือครับ?” ผู้หมวดหนุ่มทำหน้าที่พิกล

“ผมเป็นหมอพื้น” เจ้าตัวยืนยัน “เพิ่งย้ายมาใหม่...ว่างๆ ก็ไปตรวจพิน
ที่โรงพยาบาลได้นะครับ”

ตติยาแทบจะอ้าปากค้าง

หมอฟันมาดเซอร์...ไม่อยากจะเชื่อเลย!

หล่อนทำท่าจะหลบฉาก แต่ไม่สามารถรอดพ้นสายตาคมของน้ำชาย
ไปได้

“เจ้าสาม...จะไปไหน!”

“สามทิ้งร้านมานานแล้ว เดียวแม่ว่า”

“ไม่ต้องเอาแม่มาอ้าง!” นินนาททำหน้าเคร่ง “เมื่อชั่วโมงก่อนน้ำสั่งไว้
ว่ายังไง?”

“แหม...สามก็แค่อยากจะช่วย”

“ช่วยให้ยุ่งนะสิ!” คนเป็นน้ำเอ็ด “ถ้าครีทไปไม่ทันอะไรจะเกิดขึ้น”

“แต่ก็ไปทันไม่ใช่หรือ”

“ยังจะเถียงอีกนะ!”

ตำรวจบนโรงพักทำหน้ายิ้มๆ กันเป็นแถว ขุนเขาเองก็มองคนทั้งสอง
อย่างขันๆ ตอนนั้นเขาได้รับอิสระแล้ว จึงอารมณ์ดีขึ้น

“หลานหรือครับ สารวัตร?”

“ครับ คุณหมอม...ผมละคราะกับหลานคนนี้จริงๆ ชอบทำอะไรแผลงๆ...
จุ๋ม ก็ปลอมเป็นเด็กขับเรือเซยังงั้น” นินนาทโคลงหัว

“น้านาจก็...อย่าบ่นนักเลยนะ ไหนๆ คนร้ายก็ถูกจับแล้ว” คนถูกว่า
ทะลุกลางปล้อง “น้ายังมึนงานต้องทำอีกไม่ใช่หรือ...สามก็ยังมีงานต้องทำอีก
ตั้งเยอะ”

“งานอะไรของเราอี?”

“ก็...” เจ้าตัวกลอกตา แล้วชี้มาที่ชายหนุ่ม “นี่ไง...สามต้องพาพี่ขุน
ไปบ้านไร่ปลายฟ้า คนอย่างสามไม่ชอบเสียคำพูด พ่อสอนมานักต่อนักว่า
ในเมื่อรับปากอะไรใครไว้ ก็ต้องทำให้ได้ตามปากพูด”

หลานสารวัตรตรงเข้ามาจุดแขนเขา

“ไปเถอะ พี่ขุน...เสียเวลามากแล้ว เดียวจะเย็นเสียก่อน”

ขุนเขารู้ว่าเจ้าตัวจงใจหาข้ออ้างเพื่อปลีกตัว แต่ไม่อยากขัด จึงกล่าว
กับนายตำรวจ

“งั้นผมไปก่อนนะครับ สารวัตร...แล้วค่อยพบกันใหม่”

นินนาทมองทันตแพทย์หนุ่มที่ถูกหลานสาวพาตัวออกไปจากโรงพัก
อย่างรวดเร็วด้วยความคาดไม่ถึง

“ครีท...ตกลงเจ้าสามมันไปสนิทกับเขาตั้งแต่เมื่อไหร่”

ผู้หมวดหนุ่มส่ายหน้า

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับน้ำ...เอ๊ย...สารวัตร...แต่ปกติแล้วสามก็แฉไป
ได้เรื่อยๆ แหละ ถ้าต้องการจะเอาตัวรอด”

คำพูดตรงไปตรงมาของเพื่อนเล่นตั้งแต่วัยเยาว์ของหลานสาวทำให้
เขาต้องถอนใจใหญ่ ไม่สามารถทำอะไรได้ในตอนนี้ จึงหันไปสนใจงานที่ยัง
ค้างอยู่

ตติยาขับเรือไปส่งทันตแพทย์หนุ่มที่ศาลาท่าน้ำของบ้านไร่ปลายฟ้า
ระหว่างทางก็ทำตัวเป็นมัคคุเทศก์ที่ดี ไม่ว่าเขาจะถามอะไร หล่อนก็บอกเล่า
ได้เป็นคั่งเป็นแคว ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพื่อที่จะให้เขาลืมความขุ่นข้องหมองใจที่
ตัวเองต้องถูกจับขึ้นโรงพัก

นายชายหล่อนดูท่าว่าจะรู้จักเขาดี หล่อนกลัวเขาจะไปฟ้องนายชาย
หล่อนว่าหล่อนเป็นคนบอกครีทให้จับเขานะสิ เดี่ยวจะโดนเล่นงานอีกกระมัง
ยิ่งถ้าเขาเอาไปฟ้องแม่ หล่อนต้องโดนอบรมหนักแน่ๆ

“นี่หรือ...บ้านไร่ปลายฟ้า”

ขุนเขามองลึกเข้าไปจากศาลาท่าน้ำอย่างไม่แน่ใจ เพราะมองอะไรแทบ
ไม่เห็น นอกจากต้นไม้ชายน้ำที่ขึ้นบดบังทัศนียภาพภายในจนหมดสิ้น

“ที่นี่แหละ คุณหมอ ไม่ผิดหรอก...โชคดีนะ สามไปก่อนละ”

“อ๊ะ เดี่ยวสิ ยังไม่ได้คิดค่าเสียหายกันเลย”

เจ้าของเรือโบกมือ

“ไม่เป็นไร...สำหรับเพื่อนน่านานแล้ว สามบริการฟรี ไม่คิดตังค์”

“หมายถึงค่าเสียหายที่เราต้องจ่ายต่างหาก” หมอพินมาดเซอร์ก็กลับ
ลงมาในเรือแล้วคว้าหมวกเข้าที่แขนหล่อน

“คุ...คุณหมอ...จะทำอะไร”

“คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย...ไปเป็นเพื่อนกันหน่อย”

“แต่...แต่สามยังมีฐานะที่จะต้องทำ...”

“ถ้าไม่ไปจะฟ้องสารวัตรว่าเราทำอะไรไว้บ้าง”

โดนชูมาแบบนั้น ตติยาก็เลยจำต้องไปกับเขาแต่โดยดี

“ปล่อยแขนก่อนสิ” หล่อนส่งเสียงขุ่นเมื่อขึ้นมายืนบนศาลาท่าน้ำ

“ขึ้นปล่อยเราก็นึกกลับเท่านั้น”

“นี่...คุณหมอ!”

“เรียกพี่ขุ่นอย่างเดิมดีกว่า” เขาว่า แล้วก็นุดแขนหล่อนก้าวเข้าสู่ภายในหน้าต่างาเฉย

เสียงพื้นไม้ลั่นเอี้ยดอัดตามจังหวะก้าวเดิน ตติยากลื่นน้ำลาย หล่อนทำตัวโก้ง ไม่อยากเข้าไป ใครๆ เขาก็พูดกันทั้งนั้นว่าข้างในผีดู หล่อนยอมถูกน้ำชายกับแม่อบรมดีกว่าที่จะต้องเข้าไปในนั้น

“หยุดทำไม”

“พี่ขุ่น...อย่าบังคับกันเลยนะ สามมีฐานะจริงๆ” หล่อนพูดอ่อยๆ เผื่อเขาจะเห็นใจ

“เอานะ เข้าไปแป๊บเดียว...นี่มันก็จวนจะเย็นแล้ว เท่าที่เห็นสภาพคิดว่าคงค้างที่นั่นไม่ได้แน่ๆ ยังไงพี่ก็ต้องอาศัยเรือเรากลับอยู่ดี”

ตติยาใจอ่อนก็ตรงประโยคท้ายนี้แหละ

เขาแทนตัวเองว่า ‘พี่’ ได้นำฟังจริงๆ...

“สัญญานะ ว่าแป๊บเดียว”

ทันตแพทย์หนุ่มยิ้มเห็นฟันสวย

“ไมโกหกหรือกาน่า” แล้วเขาก็นุดแขนหล่อนเข้าสู่ภายใน

พ้นจากสะพานไม้ที่ทอดมาจากศาลาท่าน้ำคือผืนดินที่เต็มไปด้วยไม้ใหญ่ร่มครึ้ม ลมพัดแต่ละครั้งก่อให้เกิดเสียงแปลกๆ ฟังแล้วชวนวังเวงใจ

ตติยาเลิกลื้มความคิดที่จะชักแขนออก นอกจากไม่ชักออกแล้ว มือข้างที่ว่างของหล่อนยังจับแขนเขาไว้ด้วย

“พี่ขุ่น”

“หือ?”

“บอกหน่อยได้ไหมว่าพี่เข้ามาทำอะไรที่นี่”

“ที่นี้เป็นของคุณตาพี่ ท่านเสียไปเมื่อปีกลาย...ในพินัยกรรมระบุว่า
ท่านยกที่นี่ให้พี่สาวพี่กับพี่...พี่ก็เลยอยากมาดูว่าที่นี่มันเป็นยังไง”

หญิงสาวคาดไม่ถึง

“แปลว่าพี่ซุนก็เป็นเจ้าของที่นี่นะสิ!”

“เจ้าของร่วม” เขาเพิ่มคำเข้าไปเพื่อให้ได้ความหมายที่สมบูรณ์

กำลังเพลอๆ กิ่งไม้แห้งกิ่งหนึ่งก็ร่วงลงมาตรงหน้า ทำเอาตติยาสะดุ้ง
โหยง

“อะ...อะ...ผี!”

หล่อนหมุนตัวกลับ ทำท่าจะเผ่น แต่ติดมือเขาที่ยังจับอยู่ที่แขนหล่อน

“ผีชะที่ไหนกันเล่า กิ่งไม้แห้งต่างหาก...ลมแรงมันก็เลยถูกพัดหักร่วง
ลงมา” ซุนเขาพูดไปหัวเราะไป “ไหนว่าไม่กลัวผีล่ะ”

เขายังอุตส่าห์จำสิ่งที่หล่อนพูดตอนรับจ้างเขาที่ทำเรือได้ แต่ตอนนั้น
ตติยาพูดไปอย่างนั้นเอง ไม่ได้หมายความว่าพูดจริงๆ ลักหน้อย

“ไม่กลัว...แต่...ไม่กล้า” หล่อนพูดอ่อยๆ

“โอ๊ย...ลูกผู้ชายกลัวอะไรกับผี”

ทันตแพทย์หนุ่มดึงตัวหล่อนเข้ามาใกล้ๆ แล้วเอาแขนมาพาดคออย่าง
ถือสนธิแบบที่ผู้ชายๆ เขาทำกัน

ตติยาตาพอง หล่อนเป็นลูกผู้หญิงต่างหากละ นี่เขายังไม่รู้อีกหรือ...

วินาทีต่อมาหญิงสาวก็นึกขึ้นได้ น้ำชายหล่อนไม่ทันได้แนะนำหล่อน
กับเขาอย่างเป็นกิจจะลักษณะ แล้วหล่อนก็ปลอมเป็นเด็กหนุ่มได้เหมือน
เสียด้วย เพราะมีเจตนาที่จะตอบโต้ตั้งแต่แรก ถ้าเขาไม่สังเกตลังกาจริงๆ
แล้วจะรู้ได้ยังไง

“นี่...พี่ซุน” ตติยาพยายามปลดแขนเขาออก “จริงๆ แล้วสามนะ
เป็น...”

หญิงสาวไม่ทันจะบอกความจริงได้ลุล่วงก็ได้ยินเสียงลั่นกรอบอยู่
ที่ใต้ฟ้าเท้า ทั้งเขาและหล่อนก็มึนงงมองแทบจะพร้อมกัน

ทันใดนั้นพื้นที่ยืนกันอยู่ก็ยวบลง

“เฮ้ย!”

๒

เสียงอุทานสอดประสาน ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
แบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว คนทั้งคู่วิ่งลงไปอย่างไม่เป็นท่า

ตติยาหับอยู่บนตัวขุนเขา หล่อนพยายามจะขยับตัวออก แต่ติดตาข่าย
ที่ห่อหุ้มอยู่ รวมกับเศษใบไม้และหญ้าแห้ง

“นี่มันอะไรกันนะ!” หล่อนร้องออกมา

“ไม่รู้เหมือนกัน!” เขาว่า “แต่มันดูเหมือนเป็นกับดักอะไรสักอย่าง!”

“กับดักอะไร...ใครดักเอาไว้?”

“พี่เองก็อยากรู้!”

ขุนเขาเอามือคลำๆ ก็พบไม้ไผ่สานคล้ายฝาขัดแตะที่หักกลาง จึงได้
คำตอบว่าสิ่งที่ล้อมรอบเมื่อครู่คงเป็นไม้ขัดแตะนี่เอง มันถูกวางเอาไว้ได้เศษ
ใบไม้และหญ้าแห้งอย่างแนบเนียน ถ้าไม่ลองน้ำหนักมากก็ไม่ถึงกับหัก

เมื่อเขาดึงตัวเจ้าสามเข้ามาอดคอ เท่ากับคนสองคนยืนอยู่บนจุดเปราะ
มันทนน้ำหนักไม่ไหวจึงหักยุบลงมา

“ว่าแต่เมื่อครู่สามกำลังจะพูดอะไร” ขุนเขายังติดใจสงสัย

ในสภาพที่เป็นอยู่ ไม่ว่าจะขยับไปทางไหนตัวหล่อนก็ต้องแนบชิด

อยู่กับเขา ตติยารู้สึกกระอักกระอ่วนจนไม่อาจที่จะบอกความจริงในตอนนี้อย่างยิ่ง

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ ตอนนี้อย่าช่วยกันคิดดีกว่าว่าจะออกจากตาข่ายนี้ได้ยังไง”

หล่อนมองไปรอบๆ มันเป็นหลุมดินขนาดใหญ่ที่ค่อนข้างมืด ข้างใต้ตาข่ายลึกลงไปไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่กันหลุมบ้าง

ตติยาแหงนมองขึ้นไปด้านบน แล้วก็ต้องตกใจสุดขีดกับอะไรบางอย่างที่แว่นโถงตรงอยู่บนยอดไม้ ลักษณะคล้ายมนุษย์ที่นัยน์ตาทั้งสองข้างกลนหลุดออกมาห้อยอยู่นอกเบ้า ลั่นแลบยาวลงมาถึงหน้าอก

“ผีหลอก!” หล่อนโผล่เข้ากอดคนที่อยู่ด้วย

ขุนเขาเองก็คงจะตกใจ เพราะเขากอดตอบเช่นกัน

คนทั้งคู่กอดกันกลม แต่ชายหนุ่มตั้งสติได้เร็วกว่า และปฏิเสธสิ่งที่ตาเห็น

“นั่นต้องไม่ใช่ผี!” เขาพยายามจะขยับตัวเพื่อที่จะมองให้ชัดๆ แต่สามยังอยู่ด้านบนทำให้เขามองไม่ถนัด

“ไม่ใช่ผีได้ยังไง ตาถลนออกมาขนาดนั้น!” หลานสาววัดหลักตาปีกอดคอเขาแน่น “ลั่นก็ยาวตั้งคืบ...ฮือ...ไม่เอาแล้ว จะกลับบ้าน!”

“แล้วกันสิ...นายสาม...ผู้ชายเขาไม่ร้องไห้กันหรอก!” ขุนเขาดู

“ฮือ...จะร้อง...ผู้ชายร้องไห้ไม่ได้หรือไง” คนถูกดูเถียงไม่ร้องไห้ไป

“เพราะพี่ขุนนั้นแหละ สามไม่อยากจะเข้ามาที่บังคับให้เข้ามา!”

นอกจากร้องแล้วยังตัดพ้อต่อว่าอีกแน่นะ

ลักษณะของเจ้าสามตอนนี้เหมือนผู้หญิงไม่มีผิด เสียงก็เหมือน และที่เขาเพิ่งจะรู้สึกหรือได้สังเกตจากการสัมผัสก็คือ เนื้อตัวมันนุ่มละมุนเหมือนไม่ใช่ผู้ชาย

หรือว่ามันจะใช้ฮอว์โมน...คราวนี้ชายหนุ่มตกใจชะงักกว่าถูกผีหลอก

สาววัดรู้หรือเปล่าว่าหลานชายเป็นแก้ว! ตายละว้า...

ขุนเขาเพิ่งรู้ว่าเมื่อครู่เขาเผลอกอดหลาน ‘แก้ว’ ของสาววัดเข้าไปเต็มๆ แม้แต่ตอนนี้ก็ยังอยู่ในลักษณะโอบ ชายหนุ่มรีบเอามือและแขนออก

ห่างจากตัวเจ้าสาม แต่เขาจะเอามันไปไว้ที่ไหนได้ ในเมื่ออยู่ในที่อันจำกัดแบบนี้

ให้ตายเถอะ! แม้ว่าเขาจะไม่กอดมัน แต่มันสิ กอดเขาแน่นทีเดียว ตัวมันหอม ไม่น่ารังเกียจหรอก ทว่าสิ่งที่เขารับไม่ได้ก็ตรงที่มันเป็นผู้ชาย แต่ดันมีหน้าอกเหมือนผู้หญิงนี่แหละ

ขุนเขาพยายามดันตัวเจ้าสามออกห่าง

“นี่...พี่อะไรจะออกมาตอนนี้ นี่มันยังไม่มีดเลย์นะ คิดดูสิ!”

คนกลัวผีจุกคิด แต่สถานการณ์กลับเลวร้ายลงไปอีกเมื่อปากหลุมถูกมือดีเอาอะไรก็ไม่รู้มาปิด ทำให้ภายในมืดสนิทโดยฉับพลัน

“ว้าย!” เจ้าสามร้องออกมาเหมือนผู้หญิง ผวาเข้ากอดเขาอีก คราวนี้ติดหนึบ แทะยังงี้ก็ไม่ออก

“ควบคุมสติหน่อยจะได้มั๊ย!”

“ไม่ต้องมาว่าเลยนะ!” เสียงแหวกกลับมา

“ใครล่ะ ที่พามาติดอยู่ในนี้...ฮือ...มืดก็มีด...เกลียดแล้ว...ออกไปได้เมื่อไหร่ไม่ต้องมาพูดกันอีก!”

ขุนเขาทั้งจุนทั้งจัน เอกกับมันสิ นอกจากจะทำตัวเป็นผู้หญิงแล้วยังพูดเหมือนเด็กยังไม่สิ้นกลืนน้ำนมชายหนุ่มโคลงหัว เมื่อเกาะไม่ออกก็ปล่อยเลยตามเลย เขาล้วงกระบะปาหิยบัตรค์พ์ที่ออกมา

เจ้าสามเห็นแสงไฟจากบัตรค์พ์ก็แย่งจากมือ

“เฮ้ย...จะทำอะไร!”

“สามจะเรียกคนมาช่วย!”

“พี่โทร. เองได้!”

เพราะแย่งกันไปแย่งกันมานั้นแหละ บัตรค์พ์จึงพลัดหลุดจากมือตกลงไปข้างล่าง และจากแสงบัตรค์พ์ที่ยังสว่างอยู่กันหลุม จึงได้เห็นบัตรค์พ์อีกเครื่องที่ตกลงไปก่อนหน้านี้ ไม่ต้องเดาก็บอกได้ว่าเป็นของเจ้าสามที่ร่วงลงไปตอนที่ตกลงมาจากด้านบน

“ทำอะไรลงไปเห็นรีเปล่า!” ขุนเขาชักจุน

“ไม่ได้ตั้งใจนี่...”

เจ้าสามพุดอ่อยๆ ทำหน้าจ้อยสนิท เขาเห็นได้ชั่วขณะก่อนที่แสงไฟจากโทรศัพท์ของเขาจะดับวูบไป

ชายหนุ่มโคลงหัวในความมืด เอามือตบๆ ไปตามกระเป๋

“หาอะไรเหรอ?” ผู้ร่วมชะตากรรมถามมา

“ไม่ต้องยุ่ง!” เขาเอ็ด

“ถามหน่อยก็ไม่ได้” เจ้าสามบ่นอุบ

“เงียบไปเลย!”

คราวนี้เจ้าสามเงียบกริบกับเสียงตุๆ ของเขา คงรู้ตัวว่าตัวเองทำเสียเรื่องที่ทำให้โทรศัพท์หล่นลงไปยังล่าง

ขุนเขาเจอมืดพับในกระเป๋ากางเกง เขาล้วงมันออกมา แม้มันจะเล็ก แต่ก็ใช่อุปกรณ์มีคมชนิดเดียวที่เขาหาได้ในยามนี้

ชายหนุ่มง้างมันออกแล้วบอกคนที่อยู่ด้วย

“หลบไปห่างๆ ถ้าไม่อย่าโดนมีดบาด!”

“ตาข่ายมันหุ้มเอาไว้แบบนี้จะให้หลบไปทางไหนเล่า!”

เจ้าตัวซึกจะหัวเสีย ขยับตัวโดยแรง จนตาข่ายที่โอบอุ้มอยู่นั้นโยนตัวแกว่งไปมา

“หยุด...หยุด...ให้ตายสิ อยู่นิ่งๆ เป็นม้าย!”

“จะเอายังไงเน่ เดี่ยวให้หลบ เดี่ยวให้อยู่นิ่งๆ ซึกโมโหแล้วนะ!”

ขุนเขาคิดว่าตัวเจ้าสามแล้วส่งเสียงหนัก เน้นทีละคำ

“อยู่นิ่งๆ...ตรงนี้...เข้าใจ...ไม่จั้นฉันไม่รับประกันความปลอดภัย!”

อีกฝ่ายไม่กล้าเหย้ม ยอมอยู่นิ่งๆ ไม่กระตุกกระดิก

ชายหนุ่มถอนใจเฮือก เริ่มต้นใช้คมมีดเฉือนตาข่าย เชื้อนไปได้พักหนึ่งก็เหวี่ยงตก ไม่รู้ว่าตาข่ายทำด้วยอะไรจึงขาดขาดเยี้ยน

เขาเฉือนไปได้ไม่เท่าไรก็รู้สึกว้าวสดที่ปิดปากหลุมเหนือหัวขึ้นไปถูกแสงออก แล้วอะไรอย่างหนึ่งก็ถูกโยนลงมาตกอยู่ที่ก้นหลุม

กลิ้งแปลกๆ ไชยมาเข้าจุมูก ลักขณะเป็นคว้น ทำให้ต้องล้าลักระอักกระอ

“อย่าสูดเข้าไปนะ สาม!”

เขาร้องบอกหลานสาววัตร แต่เข้าไป ร่างเจ้าสามอ่อนระทวยซบลงมาบนตัวเขา

ขุนเขาเองก็ไม่สามารถกลั้นหายใจได้นาน ไม่ซำมิดในมือก็ร่วงพล้อยตกลงไปด้านล่าง แล้วเขาก็หมดสติไปอีกคน

นานเท่าไรไม่รู้ได้ เมื่อชายหนุ่มลืมตาขึ้นมาอีกครั้งนั้น ขุนเขารู้สึกว่ามีลมเย็นโชยพัดมาต้องร่างกาย พื้นที่นอนอยู่แข็งกระด้าง รอบตัวมืดสลัว

ร่างหนึ่งนอนอยู่ข้างๆ ส่วนอีกข้างคือเบาะของเขาเอง

นี่เขาเป็นอะไรไป...ขุนเขารู้สึกมึนหัว และไม่มีเรี่ยวมีแรง หูแว่วคล้ายๆ กับจะได้ยินเสียงเรือ แต่เขายังลุกไม่ขึ้น

“สาม...เจ้าสาม!”

เสียงเรียกโหวกเหวกพร้อมกับเสียงเรือใกล้เข้ามา เขาไม่ได้หุ่แว่วไปเอง

แสงไฟจากเรือลำนั้นทำให้ชายหนุ่มได้เห็นว่าตนเองกำลังนอนอยู่บนพื้นของศาลาท่าน้ำ และคนที่นอนอยู่ข้างๆ ก็คือเจ้าสาม

ขุนเขาไม่รู้ว่าเขามาอนอนอยู่ที่นี้ได้อย่างไร ครั้งสุดท้ายนั้นจำได้ว่าเขาสุดควันอะไรบางอย่างเข้าไป แล้วเขาก็ไม่รู้สีกตัวอีก

ชายหนุ่มยันตัวเองลุกขึ้นนั่ง

คนข้างๆ เพิ่งจะรู้สึกตัว โงหัวขึ้นมา พอเห็นแสงไฟแวบแวมก็รู้สึกกลัวให้ถวนถึ โผเข้ากอดเขา หลับหูหลับตา

“อะ...ผีหลอก!”

“เฮ้ย!” ขุนเขาหงายหลัง เพราะเรี่ยวแรงยังไม่ฟื้นคืน หัวโขกกับพื้นศาลา มองไม่เห็นภาพอื่นไปชั่วขณะนอกจากดวงดาวที่กะพริบอยู่พรายพราย

เสียงเรือแล่นเข้ามาหยุดที่ท่าหน้า แล้วก็มีเสียงฝีเท้าย่ำขึ้นมาบนศาลา

“เจ้าสาม...คุณหมอ!”

เสียงอุทานของสาววัตรนินนาทดังแทรกเข้ามาในโสต

“นี่มันเรื่องอะไรกันหา!”

เสียงที่ดังขึ้นทีหลังเป็นเสียงที่ดังกว่า และนัยน์ตาขุนเขาก็เพิ่งจะรับ

ภาพได้ชัดเจน

เจ้าของเสียงเป็นผู้ชายร่างใหญ่ อายุคร่าวพ่อของเขาได้ ส่วนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ คือสารวัตรนิพนท และหมวดศรัทธินเยื้องทางด้านหลัง

สามเฟิงจะผละจากเขา หันไปมอง แล้วทำท่าสะดุ้ง

“พ่อ!” เจ้าตัวอุทานแล้วยิ้มเห่ๆ “สามอธิบายได้นะ”

ขุนเขาลุกขึ้นนั่งอีกครั้ง และรู้สึกว่าเขาควรจะเป็นผู้อธิบายมากกว่า เพราะเขาเป็นผู้ใหญ่กว่าเจ้าสาม

“ผมผิดเองละครับ จริงๆ แล้ว...”

ชายหนุ่มพูดได้แค่นั้น พ่อของเจ้าสามก็กระซกคอเสื้อเขาปลิวขึ้นไป กว่าจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรหมดหนังกๆ ก็กระทบขากรรไกรเขาดังพลีอก เท่านั้นเองภาพต่างๆ ก็ดับดับไปจากการรับรู้ของเขากอีกครั้ง

“ฟังสามอธิบายก่อนสิพ่อ...”

ตติยาพยายามจะพูด และเล่ามาตลอดทางว่าเกิดอะไรขึ้น แต่บิดาไม่ยอมฟังเท่าเดียว

“มีลูกสาวอยู่คนเดียวทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ ไ้อ้เรารึเป็นห่วงจนมีตจจนคำแล้วยังไม่กลับบ้าน ตามหาซะแทบตาย ที่ไหนได้ ดันไปนอนกอดกับผู้ชายมิดๆ อยู่ทีศาลาทำน้ำ...หมด...หมดกัน...ไ้อ้สองไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว”

หญิงสาวอ่อนนอกอ่อนใจ หล่อนถูกพ่อลากตัวขึ้นจากเรือ และพ่อก็ร่ำพันเสียดจนคนในบ้านคงได้ยินกันหมด

ตติยาเหลือบมองขึ้นไปทีระเบียงอย่างไม่ได้ตั้งใจ แล้วก็เห็นปลัดฉัฎฐมียืนจ้งจ้งอยู่ที่นั่น ใกล้ๆ กับแม่รามาของหล่อน คงได้ยินเข้าเต็มเปา พ่อหล่อนยังไม่เห็นเขา เพราะกำลังอยู่ในอารมณ์ผิดหวังอย่างแรง หญิงสาวซ่อนยิ้ม

“พ่อจำ...ไหนๆ สามก็ผิดไปแล้ว พ่อยกโทษให้สามเถอะนะ”

“อ้อ...นี่เอ็งยอมรับแล้วใช่ไหม!”

“ในเมื่อพ่อรู้เรื่องแล้ว สามก็ไม่อยากปิดบังอีก...สามกับพี่ขุน เรารักกัน

มานานแล้วจะพอ”

ครัทที่เดินตามหลังทำเสียงกึกกักอยู่ในลำคอ ตติยาหันไปทำตาเขียว เพื่อนรุ่นพี่ยังมีหน้าวิจารณ์

“ฉันว่าเธอเรียกเขาว่าคุณหมอยังดีกว่าเรียกพี่ขุน ฟังแล้วมันคันหูยังไม่รู้...เหมือนหนังไทยสมัยโบราณที่ผู้หญิงยังนุ่งผ้าแถบห่มสไบอะไรแบบนั้น”

“แล้วมันไปไหนส่วนไหนของนายไม่ทราบ กลับบ้านไปได้แล้ว!”

“เอ็งไม่ต้องไปไล่เขา...ทำผิดแล้วยังจะพาลหาเรื่องคนอื่น ครัททูลต่ำท้าวช่วยตามหา...ไปหาข้าวหาน้ำให้เขากินก่อน แล้วเรายังมีเรื่องที่จะต้องคุยกันอีกเกี่ยวกับไอ้หนุ่มนั่น!”

“พี่สอง...เบาๆ หน่อยเถอะ อะอะไปได้”

เสียงมารดาหล่อนปรามลงมานั้นแหละ พ่อหล่อนจึงเงยหน้ามองขึ้นไป แล้วก็เห็นปลัดอำเภอยิ้มเข้ามาพอดี

“อ้าว...ปลัดณัฐ...มาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“พักใหญ่แล้วครับ ได้ยินว่าน้องสามหายไป ผมเป็นห่วง”

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก สามอยู่กับพี่ขุน ไม่ได้หายไปไหนสักหน่อย” หล่อนประกาศให้รู้โดยไม่สนใจสีหน้าคนฟัง ก่อนจะหันไปฉวยแขนเพื่อนสนิทที่อยู่บ้านสวนติดกัน

“ไปกินข้าวในครัวกันดีกว่า...ครัท...หิวแล้ว”

นายตำรวจรู้ว่าตติยาใช้เขาเป็นข้ออ้างเพื่อที่จะปลีกตัว แต่เขาก็ให้ความร่วมมือโดยดี คำที่ตามใจกันจนเคยตัว

พอหลบเข้าครัวมาได้หล่อนก็ถอนใจเฮือก จนเขาดที่ชะงักมิได้

“ฉันรู้นะ ว่าเธอจงใจพูดแบบนั้นต่อหน้าปลัดณัฐ”

“รู้แล้วก็เฉยไว้ อย่าปากโป้ง”

“ถามจริงๆ เถอะ ปลัดณัฐเขาเสียหายนะไหน เธอถึงไม่ชอบเขา... ทั้งๆ ที่เขาก็ออกจะมีคุณสมบัติเพียบพร้อม ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหน้าตาหรือฐานะ อนาคตก็คงไม่แคล้วได้เป็นนายอำเภอ สาวอื่นไม่รังเกียจเขาลักคนถ้าเขาจะเข้าไปคุยด้วย มีแต่เธอคนเดียวที่ไม่อยากสูงลิบกับเขา”

“ก็เพราะเขาชอบสอนฉันนะสิ ทำแบบนี้ไม่ได้...ทำแบบนี้ก็ไม่เหมาะ... พ่อชอบเขาก็เพราะเขาคอยสอนฉัน...เห็นเป็นเรื่องน่าเอ็นดูที่ฉันมีเขาคอยอบรม พ่อมองว่าเขาเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ที่จะเป็นหลักให้ฉันได้”

ศรัทหัวเราะ

“แล้วมันไม่ดีตรงไหน เพราะเธอทำตัวไม่เป็นโล้เป็นพาย พ่อเธอยากได้ลูกเขยแบบเขามาช่วยขัดเกลาให้เธอเป็นกุลสตรีขึ้นไงล่ะ”

ตติยาตาคว้า

“แต่ฉันไม่อยากจะพ่อคนที่สองนี้...ขึ้นฉันแต่งงานกับเขา ฉันคงกลายเป็นดอกไม้ที่เหี่ยวเฉาอยู่ในแจกันทอง เธออยากเห็นฉันเป็นแบบนี้รึไง”

“พูดซะเห็นภาพเลย ฉันซักจะเห็นใจเธอขึ้นมาตึงๆ แล้ว”

“ถ้าเห็นใจก็ควรช่วยฉัน อย่าให้ฉันต้องตกลงปลงใจกับปลัดถั่ว”

คนพูดเปิดฝาชีที่ครอบสำหรับอาหารออก มองเห็นกับข้าวหลายอย่าง อยู่บนโต๊ะ มีทั้งน้ำพริกกะปิ ปลาพุดทอด ผักจิ้มยานาชนิด แกงส้มมะละกอ ผัดเผ็ดกุ้ง และไข่พะโล้

“จู้ๆ...กับข้าวน่ากินทั้งนั้น น้ำยานี้สุดยอดจริงๆ ลามปากฉันอีกแล้ว”

“แม่ฉันซะอย่าง” ตติยายิ้มจนแก้มมุ่ม ตักข้าวมาสองจานสำหรับตัวเองและเพื่อนสนิท แล้วนั่งลงอย่างไม่มีการพิธี

“แต่มันจะดีหรือ...ไปเอาหมอพั้นมาอ้างแบบนี้ เธอไม่ได้รู้จักมักจี่กับเขาลักหน่อย”

ศรัทยังวกกลับไปพูดเรื่องเดิม เขาเชื่อเรื่องที่หล่อนพยายามเล่าให้พ่อฟังมาตลอดทางที่กลับบ้าน แม้ว่าพ่อหล่อนจะไม่เชื่อหรือรับฟังก็ตาม

“เอาน่า ยังไงเขาก็รู้จักกับน้านาท ไม่มีปัญหาอะไรหรอก” เจ้าตัวพูดง่าย ๆ และสนใจกับข้าวที่อยู่ตรงหน้ามากกว่า

ขุนเขาลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงในห้องขนาดกลางที่ฝ้าทุกด้านเป็นไม้ ไฟดวงเล็กที่หัวเตียงส่องให้เห็นว่าด้านบนมีช่องลม ฝั่งตรงข้ามกับเตียงนอนเป็นหน้าต่างที่มีมุ้งลวดติด ปราศจากผ้าม่าน บานหน้าต่างเปิดรับลม ภายในห้องจึงไม่ร้อน

ชายหนุ่มลุกขึ้นนั่ง รู้สึกกระบรมที่ขากรรไกรจ้องต้องใช้มือคลำ
“เป็นยังไงบ้างละคุณหมอ”

เสียงถามมาจากประตูที่เปิดไปสู่ระเบียง ทำให้เขาต้องหันไปมอง

“สารวัตร...” ขุนเขาทำหน้าจ่น “นี่ผมอยู่ที่ไหนหรือครับ”

“บ้านผมเอง...อาจจะดูไม่ค่อยเรียบร้อย เพราะผมเพิ่งย้ายมาอยู่”

เจ้าของบ้านออกตัว

“แล้วผมมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

“คุณหมอจำไม่ได้หรือว่าคุณหมอโดนพ่อเจ้าสามชุกเอา...พี่สอง
เป็นนักมวยเก่า ตอนนี้เป็นเจ้าของค่ายมวยสองศิษย์หนึ่ง โดนเข้าไปหมด
เดียวคุณหมอก็น็อกไปเลย”

เมื่อนายตำรวจทำความเข้าใจ เขาก็นึกออกทันที

“คุณหมอไม่น่าไปทำแบบนั้นนี่นา”

เสียงติงของนินนาททำให้เขางง

“ผมทำอะไรหรือครับ”

“ก็ที่ไปกอดเจ้าสามให้พี่สองเห็นในศาลานั่น”

“ผมกอดซะเมื่อไหร่...หลานสารวัตรกอดผมเองต่างหาก”

นายตำรวจทำหน้าพิกล

“จริงหรือ”

“จริงสิครับ ผมจะโกหกทำไม” เขายืนยัน “หลานสารวัตรนะ กลัวผี
จนขึ้นสมอง”

“แล้วที่คุณหมอบอกว่าคุณหมอมิเองหมายความว่ายังไง” นินนาท
ยังข้องใจ

“หมายความว่าผมผิดเองที่ชวนสามเข้าไปในบ้านไร่ปลายฟ้า จนไป
เจอดีเข้า”

“เจอดี?” คนฟังทำหน้าพิศวง

เขาก็เลยเล่าให้นายตำรวจฟังถึงเรื่องที่เขาได้ประสบมา

“งั้นก็แปลว่าเป็นเรื่องเข้าใจผิด” สารวัตรส่ายหัวหลังจากที่ได้ฟังเรื่อง
ราวทั้งหมด “แต่ผมว่าคุณหมอมองจะเคราะห์ร้ายเสียแล้ว”

“ทำไมหรือครับ”

“ศรัทโธ. มาบอกผมเมื่อไหร่เอง ว่าเจ้าสามมันอ้างกับพ่อมันว่า
คุณหมอมือเป็นแฟนมัน”

“เฮ้ย!” ขุนเขาตกใจสุดขีด “หลานสาววัตรเป็นผู้ชายนะ!”

นิพนทาทำหน้าประหลาดใจแกมขบขัน

“นี่คุณหมอรู้อะไรจริงๆ หรือว่าเจ้าสามมันเป็นผู้หญิง”

“นั่นนะหรือผู้หญิง!” คนฟังไม่อยากจะเชื่อ “สาววัตรล้อผมเล่น
หรือเปล่า”

“ผมจะล้อเล่นทำไม...หลานผมมีชื่อจริงว่าตติยา...มีตำแหน่งเป็นถึง
ธิดาองุ่นหวานเมื่อปีกลาย หลังจากได้ตำแหน่งแล้วหนุ่มๆ ตอมกันเกรียวเลย
พ่อมันถึงได้หวงงล่ะ”

ขุนเขาแทบจะอ้าปากค้าง พูดยังไม่ออกบอกไม่ถูกไปชั่วขณะ

“ผมว่าถ้าคุณหมอยากใช้ชีวิตอยู่ที่นี้อย่างสงบสุขก็อย่าทำอะไรให้
เป็นพิรุณในสายตาพ่อเจ้าสาม ถ้าคุณหมทำได้ ผมขอแนะนำให้คุณหม
ย้ายไปอยู่ที่อื่นจะปลอดภัยกว่า” นัยน์ตาคนพูดบอกความหวังดีอย่างแท้จริง

“ถึงผมจะเป็นตำรวจ แต่ผมก็ไม่สามารถรับประกันอะไรได้ เพราะ
ผมไม่ได้อยู่กับคุณหมอตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง...คุณหมอดัดสินใจเอาเองก็แล้ว
กัน”

นายตำรวจเดินเข้ามาตบไหล่ แล้วชักชวนเขาออกไปรับประทานอาหาร
ที่ตนจัดไว้

ขุนเขาได้แต่กลืนน้ำลายอย่างฝืดๆ เดินตามเจ้าของบ้านออกไปจาก
ห้อง ในหัวมีแต่เรื่องที่สาววัตรพูดเมื่อครู่ก่อน

มาวันแรกก็ได้เรื่องเลย ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้...

เพราะเจ้าสามนั่นทีเดียวนะ! มันเรื่องอะไรเอาชื่อเขาไปอ้าง

ไอ้เด็กขบเรื่อนั่นแหละหรือเป็นถึงธิดาองุ่นหวาน กรรมการคงจะตาถั่ว
คอยดูนะ เจอตัวเมื่อไหร่เป็นได้เห็นดีกันแน่!

วันต่อมาตติยาจะว่าจะออกจากบ้านแต่เช้า วันนี้จะไปทางบก อาศัย
เกาะท้ายมอเตอร์ไซด์ของศรีท

หญิงสาวแต่งตัวทะมัดทะแมง คัวห์หมวกเก็บใบเก่งมาสวมโดยเก็บ
รวบหางเปียเดียวเข้าไปในหมวก แล้วก้าวออกจากห้อง

หว่าเดินออกมาได้เพียงไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงทักทายของบิดาตั้งอยู่
ด้านล่าง

“ปลัดณัฐ...มาแต่เช้า...มาๆ มากินข้าวเช้าด้วยกันก่อน”

นั่นทำให้หล่อนต้องหยุดกึก แล้วหันเหเปลี่ยนความคิดจำอ้วลียงลง
ทางอีกด้านของตัวเรือน โดยใช้เรือพายลำเล็กพายออกทางคลองซอย ยอม
สละข้าวเช้า ไปหาอะไรรองท้องเอาข้างหน้า

ไปหาน้ำนาทกก่อนดีกว่า จะได้ให้น้ำนาทช่วยไปเอาโทรศัพท์มือถือที่
หล่อนอยู่ในหลุมพรางด้านหลังของบ้านไร่ปลายฟ้า ถ้าหายไปจะเสียดายแะ
...ตติยาคิดพลางพายเรือไปพลาง ผ่านเรือขายกวยจั๊บกั๊วะซื้อไปฝากน้าชาย
โดยซื้อให้ตัวเองถุงหนึ่ง

“ใส่ไข่ด้วยนะป้า”

“ได้ข่าวว่าเอ็งมีแฟนเป็นหมอพันธุ์เจ้าสาม” แม่ค้าขายกวยจั๊บบถามยิ้มๆ

คนถูกถามสะดุ้งโหยง

“ป้าไปได้ข่าวมาจากไหน”

“อ๊วย...คนที่ตลาดน้ำเขาพูดกันให้แซด เด็กในร้านขายของที่ระลึกของ
แม่เอ็งนั่นแหละ ตัวกระจายข่าว”

ต้องเป็นตอนที่พออะอะเมื่อกลับถึงบ้านหัวค่ำวันนี้แน่ๆ คนทั้งบ้าน
ได้ยินกันทั่ว เด็กลูกจ้างก็อยู่ด้วย แต่ละคนปากไม่มีหุตุกันทั้งนั้น ให้นายลิ!

“แล้วมันจริงรึเปล่าวะ” คนถามอยากรู้ข้อเท็จจริง

“แหม...อย่าให้ตอบเลย เดี่ยวพ่อว่าเอา” หล่อนพูดเลียงๆ จ่ายเงินแล้ว
รับกวยจั๊บบมา ก่อนจะตัดบท “สามไปก่อนนะป้า”

แล้วหล่อนก็รีบพายเรือผละไป โดยที่ในใจชักหวั่น ลือหนักขนาดนี้
ถ้าหมอพันธุ์เจ้าสามจะว่ายังไงหว่า...

พายเรือไปก็มิโนภาพเห็นทันตแพทย์หนุ่มออกมาได้ข่าวทำนองเดียว

กับดารานักแสดงที่ออกมาได้ข่าวลือที่ไม่เป็นความจริง

‘ผมไม่เคยรู้จักกับผู้หญิงคนนี้นัก่อนเลยในชีวิต คนอย่างผมไม่มี
รสนิยมแบบนี้ ผู้หญิงคนนี้พูดเองเออเอง ชี้ตัวอย่างน่าละอายที่สุด!’

โอ้ย...แค่คิดก็ไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว

ช่างเถอะ เราไม่ใช่คนหน้าบางสักหน่อย หน้าด้านเข้าไว้ลิเจ้าสาม!
อีกใจหนึ่งฮึดสู้ และปิดความคิดอื่นไปให้พ้นสมอง

ตติยาพายเรือมาถึงบ้านน้ำชายพอดิ จึงเอาเชือกเรือไปคล้องหลักเอาไว้
แล้วกระโดดขึ้นไปบนสะพานไม้

บ้านสารวัตรเจียบเจียบเหมือนไม่มีคนอยู่ แต่ไม่น่าจะเป็นแบบนั้น
เพราะประตูบ้านไม่ได้ล็อก หล่อนขยับจะเรียกอยู่แล้ว ทว่าได้ยินเสียงอาบนํ้า
ซู่ๆ อยู่ในห้องนํ้า ก็เข้าใจว่านํ้าชายคงกำลังอาบนํ้าอยู่

พอจะเดินผ่านไปห้องครัว เสียงอาบนํ้าก็หยุดพอดิ หล่อนจึงยืนรอ
เสียงกลอนประตูเปิดออก คนข้างในก้าวออกมา ตติยาก็ยืนถ่วงไป
ตรงหน้า

“นี่...สามชื้อกวยจับมาฝาก...เฮ้ย!”

คำทำยอухาน เพราะคนที่ออกมาไม่ใช่หน้าชาย ผ้าขาวม้าเน่ใช่ แต่
คนหนึ่งเป็นคนอื่น

“เฮ้ย...ฮ้ายอะไร ไอ้หนู...ไม่เคยเห็นคนนุ่งผ้าขาวม้าผืนเดียวรีไร!”

เสียงถามออกจะรวนๆ หยาดน้ำยังเกาะพราวอยู่ตามตัว กลิ่นสบู่ถูกล
มาเข้าจมูก ทำให้หล่อนรู้สึกแปลกๆ

แต่เขาเรียกหล่อนว่า ‘ไอ้หนู’ มิแปลว่าเขายังไม่รู้ว่าหล่อนเป็นผู้หญิง
หรือ

วันนี้ตติยาแต่งตัวคล้ายๆ เมื่อวานเสียด้วย ตอนเข้าบ้านมาก็ไม่ทัน
ได้ถอดหมวกออก เขาเลยไม่เห็นหางเปียของหล่อน

เอาไงดีหว่า...อะไรก็เถอะ จะให้บอกความจริงตอนนี้นั้นมันตะขิดตะขวง
ยังไม่รู้สิ

“พี่ขุน” ตติยายิ้มแฉ่งๆ “ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ”

“ซี้เกียจเล่า ไปถามนํ้าเราเองสิ”

“แล้วน้ำหนักไม่อยู่หรอ”

“ถ้าอยู่ก็คงเห็น” ตอบกวณฯ แล้วเขาก็มองมาที่ถุงกวยจ๊ับ “ขอบใจที่ซื้อมาฝาก...แต่ถ้าจะให้ดีช่วยใส่ซามมาให้หน่อย...อ้อ ใส่เครื่องปรุงให้ด้วยนะอย่าหวานหักละ เอาแค่พอดีๆ” เจ้าตัวล้งหน้าตาเฉย

หญิงสาวขยับจะแย้งว่าหล่อนไม่ได้ซื้อมาให้เขา แต่คิดไปคิดมาไม่แย้งดีกว่า คุณพี่เล่นยื่นโซว์กล้ามเนื้อท่อนบนให้เห็นอยู่แบบนี้ ทำให้หล่อนไม่กล้าจะมองตรงๆ

ถ้าเป็นหน้าชายหรือพ่อก็ว่าไปอย่าง แม้แต่ครัทหรือหนุ่มๆ แกวนี่ก็เฉยๆ

นักชกที่ค่ายมวยของพ่อมันปะไร เห็นมาจนเบื่อ แต่กับหมอฟันคนนี้ไม่รู้เป็นไง ต่อมเขินในตัวหล่อนมันเกิดจะทำงานขึ้นมา...

“ได้เลย...เดี๋ยวสามจัดให้...เชิญพี่ขุนไปใส่เสื้อผ้าตามสบาย”

ตติยาพูดจบก็เดินเลี้ยวไปที่ห้องครัว หล่อนไม่กล้ามองเขาตรงๆ จึงไม่ได้เห็นรอยยิ้มฉันของชายหนุ่ม

ขุนเขาเพิ่งได้เห็นความเป็นหญิงของหล่อน ตอนแรกว่าจะแกล้งนุ่งผ้าขาวม้าผืนเดียวอยู่แบบนี้ ดูซิจะทำหน้ายังงี้

แต่อย่าดีกว่า เขายังมีอย่างอื่นแกล้งหล่อนได้อีกถมเถไป...

เมื่อคืนสาววัดเล่าให้เขาฟังหมดแล้วว่า ตั้งแต่เห็นเขาครั้งแรกหล่อนก็เข้าใจว่าเขาเป็นสมุนของนักค้ายาเสพติดที่ตำรวจกำลังต้องการตัว จึงปลอมเป็นเด็กผู้ชายเข้ามาตีสันทเพื่อจะล่อให้เขาไปถูกจับ

‘ทำไมหลานสาวสาววัดถึงทำอะไรห้ามๆ แบบนั้นละครับ...ไม่กลัวอันตรายบ้างหรือ’ พอได้ฟังเขาก็อดถามไม่ได้

‘นี่แหละ หลานสาวผมมันแก่นเอาเรื่อง’ คนเล่าส่ายหัว ‘ที่เจ้าสามมันไม่กลัวใครก็เพราะถือดีว่ามีพ่อเป็นเจ้าของค่ายมวย แถมมีเพื่อนและน้ำเป็นตำรวจ...แหมมันนะกลุ่มใจจะตาย อุตสาห์เดี๋ยวเชิญให้มันเข้าประกวดธิดาอ่องนหวาน เพื่อมันจะมีความเป็นกุลสตรีกับเขาบ้าง...แต่ขนาดว่าได้ตำแหน่งแล้ว มันก็ยังประพฤติตัวเหมือนเดิม’

‘หลานสาววัดเรียนหนังสือขึ้นไหนครับ’

เขาฟังแล้วก็ชักสงสัยว่ามันน่าจะเกี่ยวกับการศึกษา

‘จบปริญญาตรีแล้ว มันเรียนจบมหาวิทยาลัยเกษตรฯ ได้เกียรตินิยม
ชะด้วยสิ เพิ่งจบมาหมาดๆ...ถ้าคุณหมอสงสัยว่ามันเกี่ยวกับการศึกษา
ก็เลิกคิดไปได้เลย...ผมว่าเป็นเพราะเจ้าสามถูกตามใจจนเคยตัวมากกว่า
ตอนเล็กๆ ไม่มีใครห้ามปราม แล้วตอนโตใครจะไปห้ามมันได้’

ແບ່ມ້ຍລະ...

นึกถึงคำบอกของนายชายหล่อนเมื่อคืนนี้แล้ว เขารู้สึกจืดชืดขึ้นมาเลย

ตั้งแต่ได้พบหล่อนเขาก็โชคร้ายมาตลอด หล่อนทำให้เขาต้องโดน
น็อกอย่างไม่รู้โอ้ไหน่อไหน่ แถมหล่อนยังไปอ้างกับพ่อหล่อนว่าเขาเป็นแฟน
หล่อนเสียอีก

งานนี้ต้องมีการเอาคืนกันบ้างพอหอมปากหอมคอ!

ขุนเขาใช้เวลาสวมเสื้อผ้าไม่นานก็เดินออกมาจากห้องพักชั่วคราว
ที่เจ้าของบ้านจัดให้

หลานสาววัตรเหลือบมองมาที่เขา แล้วก็ทำท่าเหมือนจะไล่อกที่เห็น
เขาอยู่ในชุดเสื้อและกางเกงขายาวแบบลุยๆ ซึ่งพร้อมจะออกไปข้างนอก
ทุกเมื่อ

หล่อนยิ้มให้เขาเหมือนประจบ จนเขาชักไม่แน่ใจว่าหล่อนจะมาไม้
ไหน

“สามปรุงให้แล้วนะพี่ขุน มานั่งนี้สิ ลองชิมดูว่ารสชาติถูกปากหรือ
เปล่า”

ขุนเขาเดินไปนั่งที่เก้าอี้ กลืนกวยจั๊บหอมชวนกิน แต่ชายหนุ่มไม่กล้า
พลีผลาม ความที่ตั้งใจจะแกล้งหล่อนทำให้นึกระแวง ทั้งๆ ที่จะเข้าไปหล่อน
คงไม่สามารถล่วงรู้ได้ถึงความตั้งใจของเขา

ทันตแพทย์หนุ่มใช้ช้อนคนดูก่อน เมื่อไม่พบสิ่งแปลกปลอมจึงค่อยๆ
ตักเข้าปาก

“เป็นไง?” ผู้ร่วมโต๊ะถามด้วยนัยน์ตาเป็นประกาย

“ใช้ได้” ปากพูดแบบนั้น แต่ในใจคิดว่าอร่อยทีเดียวแหละ หากเขา

ยังขឹងใจทำทางประจบประแจงของหล่อน

‘หลานสาวผมไม่ใช่พวกไวไฟอะไรนักหรอก คุณหมอย่าเข้าใจผิดที่มันเอาคุณหมอไปอ้างกับพ่อมันเพราะมันต้องการใช้คุณหมอเป็นกันชนเท่านั้นเอง’ คำอธิบายของสารวัตรแวผ่านเข้ามาในหัวนึก

‘ปลัดฉันจุใจชอบมันอยู่ และพ่อมันก็เห็นว่าเขาดี แต่มันไม่ชอบเขา พอดีพ่อมันดันเข้าใจผิดเรื่องคุณหมอกับมัน เจ้าสามมันถึงได้พลิกวิกฤติให้เป็นโอกาส...หลานผมคนนี้นั้นเหลือเกินจริงๆ ยิ่งงั้นผมก็ต้องขอโทษคุณหมอแทนมันด้วย’

ขุนเขาเชื่อคำพูดของสารวัตรนินนาท ทำทางหล่อนไม่เหมือนผู้หญิงไวไฟหรอก เหมือนเด็กชนๆ มากกว่า ชนอย่างมหาวายร้ายเลย!

“พี่ขุน”

“อะไร?”

“พี่ขุนไม่เสียตายโศกัณฑ์ที่หลานอยู่กันหลุมพรางนั้นบ้างเหรอ”

นั่นไง ในที่สุดหล่อนก็เริ่มตะล่อมถาม ชายหนุ่มซ้อนยิ้ม

“เสียตายสิ...แพงชะด้วยนะเครื่องนั้น”

“งั้นพี่ขุนคงจะย้อนกลับไปเอาใช้ใหม่”

“ฮือ”

“ถ้าพี่ขุนไปเอาเมื่อไหร่ วานช่วยหยิบเครื่องของสามมาด้วยนะ”

เสียงหัววานของหล่อนน่าฟังไม่หยอก จนเขาเกือบจะใจอ่อน ถ้าไม่ฉุกใจว่าหล่อนกำลังหลอกใช้เขาอยู่

“จะให้ไปคนเดียวได้อย่างไร ต้องไปด้วยกันสิ”

“ก็อยากจะไปด้วยอยู่หรอก แต่สามไม่ว่าง วันนี้ต้องไปสวนองุ่นมีงานเพียบเลย”

ฟังดูก็รู้ว่าเอางานมาบังหน้า หล่อนกลัวผีนะสิ ถึงได้ไม่ยอมไปกับเขา

“ลืมนะไรไปรีบล่า”

พอเขาถามแบบนั้น อีกฝ่ายก็ทำหน้างๆ

“อะไรหรือ”

“พ่อเราน่ะต่อยพี่”

ตติยายัมเรีย

“มันเป็นเรื่องเข้าใจผิด พี่ขุนอย่าถือสาเลยนะ”

“ไม่ถือสาก็ได้ แต่เราต้องไปบ้านไร่ปลายฟ้ากับพี่”

“แต่สามมีงานต้องทำจริงๆ นะ เมื่อก่อนก็เบียดมาวันหนึ่งแล้ว...อู่น่ะไม่เหมือนผลไม้อื่น ต้องใส่ใจดูแลประกอบประหมเป็นพิเศษ ชาวสวนอู่น่ะไม่ค่อยจะมีเวลาว่างกันหรอก นี่ก็จนจะถึงงานเทศกาลอู่นหวนๆ แล้วด้วย”

“ก็ตามใจ ถ้าเราไม่ไป พี่จะแจ้งความว่าพ่อเราทำร้ายร่างกายพี่”

นัยน์ตากลมโตดำชลบของหล่อนเบิกกว้าง แต่แว่นาที่ต่อมาเจ้าตัวก็ทำเสียงปะแหละ

“ล้อเล่นใช่มั้ย...แหม...คนกันเองทั้งนั้น”

เจอกับหล่อนลี เขาไปเป็น ‘คนกันเอง’ กับหล่อนตั้งแต่เมื่อไหร่...

“ไม่ได้ล้อเล่น ต่อให้คนกันเองก็ไม่มีสิทธิ์มาทำร้ายร่างกายตามใจชอบ...พ่อเราทำความผิด เพราะงั้นเราควรชดใช้ค่าเสียหายตามควร”

พูดไปกินไป กายจับหมดขามพอดี ขุนเขาจึงวางช้อน

“จะไม่ได้กินได้นะ คิดเอาเองละกัน”

ชายหนุ่มยังไม่ลุกไปไหน กว่าแก้วน้ำที่หลานสาวสารวัตรวางไว้ให้ตั้งแต่แรกขึ้นดื่มซ้าๆ แต่นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มคูใหญ่ลอบมองผู้ร่วมโต๊ะ ก็เห็นหล่อนทำหน้าที่ ทำทางบ่งว่าใช้ความคิดหนัก

ทว่าไม่ถึงจิตใจนัยน์ตาเจ้าเล่ห์ก็มองมา พลงพูดด้วยเสียงซื่อ

“แต่วันนี้สามเอาเรือพายมานะ บ้านไร่ปลายฟ้าอยู่ตั้งไกล กว่าจะไปถึงก็ต้องพายกันจนแขนห้อยหรือ...แล้วสามก็พายซ้าด้วย...เอาไว้พี่ขุนให้น่านาไปส่งทางบกดีกว่า สบายกว่าให้สามไปส่งเยอะเลย”

เจ้าตัวพยายามบ่ายเบี่ยงอยู่นั่นเอง เขาก็เลยล้วงกฏูแจออกมาจากกระเป๋าทรงเกว แล้วแกว่งล่อตาหล่อน

“สารวัตรไม่ว่าง มีงานด่วนตั้งแต่เช้าตรู่ แต่ให้ยืมมอเตอร์ไซด์...เราก็คำนั่งซ้อนท้ายและบอกทางให้พี่ ง่ายๆ แค่นี้...มีปัญหอะไรอีกมั้ย”

ขุนเขาเน้นหนักในตอนท้าย คนเจ้าปัญญาจึงเงยบกริบ

ตติยาจำใจเดินตามทันตแพทย์หนุ่มไปอย่างเสียมิได้

เขาตรวจตราล็อกประตูบ้านนำชายหล่อนอย่างถี่ถ้วนและรอบคอบราวกับเป็นบ้านของตัวเอง ก่อนจะหันไปคว้าหมวกกันน็อกใบหนึ่งส่งให้หล่อน

เอาละสิ ถ้าหล่อนถอดหมวกออก เขาต้องรู้แน่ๆ ว่าหล่อนเป็นผู้หญิง การปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันคงเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

เขาต้องระวังตัว ไม่กล้าลู่ลึงกับหล่อน

หรืออย่างเลวร้ายที่สุด เขาอาจจะโมโหหาว่าหล่อนโกหกเขา เลยพาลแจ้งความว่าพ่อหล่อนทำร้ายร่างกายเขา...

“อ้าว...ทำไมไม่ใส่ล่ะ”

“ไม่ต้องใส่ก็ได้ สามมีหมวกแล้ว”

“มันเหมือนกันซะที่ไหน...หมวกกันน็อกซื่อก็บอกแล้วว่าสวมเพื่อกันน็อกเวลาเกิดอุบัติเหตุ เพราะฉะนั้นเวลาขี่หรือซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์ต้องสวมหมวกนิรภัยทุกครั้ง...อย่างน้อยก็ช่วยลดการบาดเจ็บได้”

แล้วเขาก็ถือวิสาสะดึงหมวกที่สวมหัวของหล่อนออก และคว้าหมวกกันน็อกมาใส่ให้น้ำตาเคย

ทำเอาตติยาตัวแข็ง กลั่นลมหายใจไปชั่วขณะ

แต่แปลกแฮะ ไม่เห็นเขามีปฏิกิริยาอะไรเลย เขาไม่เห็นทางเปียของหล่อนหรืออย่างไร

ตาไม่ดีเหงๆ...

คร่ำครวญออกจากห้องสอบสวน พอเห็นสายตาผู้บังคับบัญชาที่มองมาก็ส่ายหัว

“นายแผนหรือนายแจ๊ค วานรินทร์ ไม่ยอมบอกความจริงว่าจะเข้าไปทำอะไรที่บ้านไร่ ได้แต่พูดอยู่คำเดียวว่าไปเที่ยว...ไม่รู้ว่ามันไปเที่ยวหาหูกอะไรที่นั่น!”

สารวัตรกระแอม คนพูดจึงรู้ตัว อ้อมแอ้มว่า

“ขอโทษครับ”

“ถ้าจะเอาผิดก็เอาผิดได้แต่ขอหาใช้อาวุธปืนข่มขู่ และ...”

นินนาทพูดไม่ทันจบโทรศัพท์ของเขาก็กดขึ้น พอเห็นหมายเลขที่ปรากฏก็รีบกดปุ่มรับทันที

ครัทได้ยินแต่คำว่า

“ครับ...ครับผม”

แล้วผู้บังคับบัญชาของเขาก็ได้แต่ฟังอย่างเดียว ครู่หนึ่งจึงแย้ง

“แต่ว่า...”

หากก็ต้องเสียไปอีก และลงท้ายด้วยการรับคำ พอจบการสื่อสารก็ถอนใจยาว บอกมาว่า

“เราไม่ต้องสอบสวนอะไรแล้วละ”

“อ้าว...ทำไมล่ะครับ”

“คำสั่งเบื้องบน เดียวทางกรุงเทพฯ จะส่งคนมารับนายวานรินทร์”

ครัทขมวดคิ้ว

“เท่ากับเราไม่ได้อะไรเลย”

“ได้สิ...อย่างน้อยเราก็ได้รู้ว่าต้องมีอะไรสักอย่างอยู่ที่บ้านไร้...ข้างบนก็ให้เขาจัดการกันไป ส่วนเราก็คงต้องหมั่นไปตรวจตราในจุดที่น่าสงสัย”

แล้วสารวัตรก็เรียกประชุมเพื่อแบ่งงาน

ขุนเขาหยุดรถอย่างคาดไม่ถึง ใครจะนึกว่าทางเข้าบ้านไร่ปลายฟ้าจะรกขนาดนี้ มันเหมือนสถานที่ที่ถูกตัดขาดจากโลกภายนอกยิ่งงังยิ่งจัน ถนนด้านนอกยังดี ๆ อยู่เลย แต่พอเลี้ยวเข้ามาก็ต้องพบกับเส้นทางที่ขรุขระ ต้นไม้ที่ปลูกอยู่ตามรายทางยื่นกิ่งรูกล้ำราวกับไม่เคยมีใครใช้สัญจร

ก็น่าอยู่หรอก จะมีใครใช้สัญจรได้อย่างไรในเมื่อคุณตาเขาใช้ที่นี่เหมือนเป็นที่หลบภัยจากความวุ่นวายชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้นเอง และหลังๆ ท่านก็ไม่ได้มาที่นี่อีกเพราะสุขภาพไม่ดี จึงปล่อยที่นี่ให้อยู่ในสภาพรก้าง

ถ้าเขาจะมาอาศัยอยู่ที่นี่จริงๆ คงต้องบูรณะกันเป็นการใหญ่

“สามบอกแล้วว่าสภาพมันแย่มากๆ พี่ขุนยังคิดจะเข้าไปทางนี้อีกหรือ” คนซ้อนท้ายพูดกรอกหู

ขุนเขานึกขึ้นในความพยายามที่จะไม่ต้องเข้าไปของหล่อน

“ก็ทำไมจะไม่ละ ไหนๆ ก็มาถึงนี่แล้ว” เขาพูดพลางตั้งท่า “เอ้า... จะเข้าไปละนะ เกะตี่ๆ ละ หล่นแอ้งแม้งลงไปไม่รู้ด้วย”

พอโดนชู้คนที่อยู่ด้านหลังก็รีบกอดเอวเขาโดยอัตโนมัติ ไม่รู้ว่ากลัว หล่นหรือกลัวผีกันแน่...

ชายหนุ่มแอบยิ้ม บังคับรถมอเตอร์ไซด์คันใหญ่ของสาววัตรนินาท ซอกซอนเข้าไปตามทางรกๆ นั้น

ตอนแรกคนซ้อนท้ายก็กอดพอประมาณ แต่เมื่อจู่ๆ ลมก็พัดลูกมะพร้าวแห้งร่วงลงมาจากขอบจะโดนทั้งคนทั้งรถ หล่นนั้นก็สะดุ้งโหยง กอดเอวเขาแน่นทีเดียว

ขุนเขาตกใจเหมือนกัน แต่ก็แทบจะกลั้นหัวเราะไม่อยู่ในเวลาต่อมา เมื่อได้ยินเสียงสวดนะโมอยู่หลายจบ

นี่นะหรือบัณฑิตใหม่ เป็นเอามากจริงๆ...

“เมื่อีก่อนถึงทางเข้าบ้านไร่ปลายฟ้าเห็นรีสอร์ทร้าง สามรู้หรือเปล่าว่าใครเป็นเจ้าของ” เขาชวนคุย เพื่อหล่อนจะคลายความกลัวลงบ้าง

“รู้สิ เจ้าของเดิมเจอพิษเศรษฐกิจ ที่ดินตรงนั้นถูกยึดเป็นของธนาคาร แต่จนปานนี้ก็ยังไม่ออก มันก็เลยดูรกร้างแบบเดียวกับบ้านไร่ปลายฟ้า... ชาวบ้านลือกันว่าที่นั่นผีดูไม่แพ้ที่นี่”

คนตอบทำเสียงหวาดๆ

“เคยมีพวกชอบลองของเข้าไปพิสูจน์ที่นั่นในตอนกลางคืนแล้วเจอดี ตั้งแต่นั้นก็เลยไม่มีใครอยากมาแถวนี้สักหรอก ไม่ว่าจะเป็นทางบกหรือทางน้ำ...คนเขาลือกันว่า...” เจ้าตัวหยุดพูดไปเสียเฉยๆ ทำให้เขาสงสัย

“ว่าอะไร?”

“ถ้าสามบอกไปแล้วพี่ขุนอย่าโกรธนะ”

“เออเน่า...พูดมาเถอะ ไม่โกรธหรอก”

“มีนักลงทุนเคยพาชินแสมาดู เขาบอกว่าการที่รีสอร์ทนั้นเกิดเหี้ยนขึ้นมาก็เพราะได้รับอิทธิพลจากบ้านไร่ปลายฟ้า ตราบใดที่พี่นี่ยังเต็มไปด้วยกลิ่นอายของวิญญาณ ที่นั่นก็จะเป็นเช่นเดียวกัน...เพราะเหตุนี้แหละ นักลงทุนก็เลยถอยกันหมด”

จะบ้ากันไปใหญ่... ขุนเขาโคลงหัว แต่บ้านไร่ปลายฟ้าไม่มีคนมาอยู่
ก็ลื้อกันไปเป็นตุเป็นตะ แถมยังเอาไปโยงกับสถานที่ที่อยู่ใกล้ๆ กันเสียอีก

และคนที่ได้รับอิทธิพลในเรื่องนี้เต็มๆ ก็คือคนที่ทอดแหวเขายู่นี้เอง
แทนที่การชวนคุยของเขาจะทำให้เจ้าตัวคลายความหวาดกลัว กลับกลายเป็นว่ายิ่งพูดยิ่งกลัว ฟังเสียงสั้นๆ นั้นก็รู้

ชายหนุ่มชะลอและหยุดรถมอเตอร์ไซด์เมื่อมาถึงหน้าประตูรั้วเหล็กดัด
ที่เป็นรูปโค้งสูงท่วมหัว ซึ่งเต็มไปด้วยเถาพวงชมพูพุดๆ พาดพัน มองเห็น
ลำต้นเป็นเถาเลื้อยสีน้ำตาล ใบสีเขียวรูปสามเหลี่ยม และดอกเล็กๆ สีกลีบ
รูปร่างคล้ายหัวใจสีชมพูอ่อนออกเป็นช่อพราวอยู่ทั่วไป

ความที่ลำต้นของมันเป็นเหลี่ยม มีมือจับหรือ tendril ทำให้มันเกาะ
ประตูรั้วและรั้วโดยรอบอย่างแน่นหนา ใบที่ดกและช่อดอกสลับกลายเป็น
ซุ้มบังตาขนาดใหญ่ ทำให้มองเข้าไปไม่เห็นด้านใน

“ถึงแล้ว” เขาบอกคนที่อยู่ด้านหลัง

“ฮือ” เจ้าตัวทำเสียงในลำคอทำนองรับรู้ แต่ยังไม่ยอมปล่อยแหว

“เอาแขนออกก่อนสิ ไม่งั้นจะลงรถได้ยังไง”

“ลืมไป” หล่อนหัวเราะเหะๆ คลายอ้อมแขน แล้วก้าวลงจากรถ

ขุนเขาหันไปมอง เห็นหน้าเหียงๆ ของหล่อนก็ชักสงสัยขึ้นมาบ้าง

“ไม่มีอะไรหรอกน่า ผีที่ไหนจะออกมากลางวันแสกๆ”

“ก็ไอ้ที่เห็นอยู่บนยอดไม้เมื่อวานไม่ใช่กลางวันแสกๆ หรือหรือ?”

ตติยาเสียงอ่อย

“แต่พี่ว่าไม่ใช่ผีหรอก คงมีใครแกล้งเรามากกว่า”

“แล้วใครจะเล่นอะไรอย่างนั้น”

“พี่ก็อยากรู้เหมือนกัน... เราถึงต้องพิสูจน์ล่ะ!”

๓

นายแผนหรือนายแจ๊ค วานรินทร์ สมุนของนักค้ายาเสพติด รายใหญ่ ถูกนำตัวขึ้นรถไปแล้ว ก่อนไปมันยังทำหน้าที่กวนๆ ใส่เขาอีก ครัท จุนไม่หาย แต่ทำอะไรไม่ได้ ในเมื่อ ‘เบื่องบน’ ต้องการเอาตัวไปสอบสวนเอง

นายตำรวจหนุ่มกำลังจะเดินกลับขึ้นโรงพัก ก็พอดีกับที่รถวอลโว่ สีบรอนซ์เงินคันสวยแล่นเข้ามาจอดข้างๆ กระจกรถถูกกดปุ่มลดลง แล้ว คนขับก็ชะโงกหน้ามาโดยที่ยังสวมแว่นสีชาอันโตอยู่บนใบหน้า

“ขอโทษนะคะ คุณตำรวจ...ไม่ทราบว่ที่โรงพักนี้มีสารวัตรชื่อนินนาทหรือเปล่า”

อารมณ์ที่ไม่สู้ดีของครัทเลือนหายไป ความสงสัยใคร่รู้เข้ามาแทนที่
นำชายตติยาหรือผู้บังคับบัญชาของเขายังโสด ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี่ ยังไม่เคยเห็นสูงส่งกับผู้หญิงคนไหน แต่วันนี้กลับมีผู้หญิงบุคลิกดีมาถามหา ทำทางจะเป็นคนกรุงเทพฯ เสียด้วย มันน่าแปลกไหมล่ะ

“มีครับ ท่านเป็นผู้บังคับบัญชาของผมเอง” เขาตอบอย่างเรียบร้อย สุภาพสตรีผู้นั้นทำท่าโละอกกึ่งยินดี

“แล้วตอนนี้สารวัตรอยู่หรือเปล่าคะ”

“กำลังจะออกไปข้างนอกครับ”

“ขอฉันพบเขาสักครูได้มั๊ยคะ ฉันมีเรื่องด่วนจริงๆ” น้ำเสียงหล่อนฟังดูร้อนใจ

“ถ้าฉันเดียวผมจะไปเรียนสารวัตรให้ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรครับ”

“ธารารินค่ะ”

แม้แต่ชื่อก็ยังฟังดูดี ศรีทหนักในใจ สงสัยแฟนน่านาทแหงๆ เพราะ น่านาทเพิ่งย้ายมาจากกรุงเทพฯ

เรื่องนี้มันน่าเอาไปขยาย...

นายตำรวจหนุ่มเชยสตรีผู้นั้นเข้าไปนั่งรอ แล้วเขาก็เดินไปเคาะห้องผู้บังคับบัญชา ก่อนจะเปิดประตูเข้าไป เจ้าของห้องหยิบโทรศัพท์ ทำทางนั้นบอกให้รู้ว่กำลังจะออกไปข้างนอกอยู่พอดี

“มีอะไรหรือศรีท”

“แฟนสารวัตรมาหา นั่งรออยู่ข้างนอกนะ”

“เฮ้ย!” เจ้าตัวสะดุ้ง “เอาอะไรมาพูด...แฟนที่ไหน ยังไม่มี!”

“อ้าว...ไม่ใช่หรือครับ...ผมเห็นเธอมาถามหาสารวัตร นึกว่าใช่เสียอีก”

“อย่าพูดจาส่งเดช!” นินนาทลงเสียงหนัก “ไหนบอกมาให้ละเอียดขึ้น ใครมาหา...ชื่ออะไร”

“เธอบอกว่าชื่อธาราริน มีเรื่องด่วนอยากจะขอพบสารวัตร”

คนฟังขมวดคิ้ว เพราะไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน อย่างไรก็ตามก็ดี ไม่ใช่วิสัยเขาที่จะปฏิเสธผู้ที่กำลังเดือดร้อน จึงสั่งว่า

“ไปเชิญเธอเข้ามาในนี้”

ศรีทรับคำสั่งแล้วกลับออกไป

ครู่หนึ่งจึงเปิดประตูให้สตรีผู้หนึ่งก้าวเข้ามา

นินนาทเห็นเข้าก็ผิดคาด ทำทางหล่อนดูดีมาก จากลักษณะการแต่งกายบ่งว่าไม่ใช่ชาวบ้านแถวนี้

“เชิญนั่งก่อนสิครับ”

ธารารินนั่งลงแล้วปลดแวนสีชาอันโตออกจากใบหน้า เผยให้เห็น

ธารารินยิ้มเพื่อน

“สารวัตรชวนฉันหรือคะ”

“คุณอยากพบน้องชายไม่ใช่หรือ”

“ก็...”

“เชิญครับ...ไปรถผมก็ได้...ผมหมายถึงรถตำรวจนะ”

ครูต่อมานินนาห์ก็เดินออกจากห้องพร้อมสุภาพสตรีที่มาจากกรุงเทพฯ ท่ามกลางสายตาดำรงทั้งโรงพักที่จับมองด้วยความอยากรู้ เพราะก่อนหน้านี้ศรีทบอกใครต่อใครว่าหล่อนเป็นแฟนสารวัตร

“รถพร้อมแล้วครับ” ต้นตอข่าวลือรายงาน

“คุณธารารินจะไปกับเราด้วย”

ผู้บังคับบัญชาบอกแล้วเชิญหญิงสาวไปขึ้นรถ ผู้หมวดหนุ่มหันไปสบตายิ้มๆ กับเพื่อนร่วมงาน ก่อนจะเดินตามคนทั้งคู่ไปติดๆ

ขุนเขาพยายามใช้ทุกกุญแจที่ได้มาจากทนายความของคุณตาไขกุญแจประตูรั้ว แต่ความที่กุญแจถูกสนิมจับเขรอะทำให้ไขอย่างไรก็ไขไม่ออก

“แบบนี้ต้องหาน้ำมันมาหยอด...ถ้ายังไม่ได้ผลก็ต้องใช้เลื่อยแล้วละ” คนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ แนะนำ “สามว่าเราไปหาอุปกรณ์กันก่อนดีกว่า...แล้วพวงนี้หรือไม่กี่มะรืนนี้ค่อยกลับมาใหม่”

พูดไปพูดมาก็ออกลักษณะชวนกลับท่าเดียว

“ไม่ละ เสียเวลา...ป็นเข้าไปซะก็สิ้นเรื่อง”

นัยน์ตาดำลึบของตติยาเบิกโตขึ้นอีกเท่าตัวเห็นจะได้

“แต่มันสูงนะ ไม่เห็นหรือว่าปลายเหล็กดัดเป็นลูกศรทั้งนั้น พลาดพลั้งไปละแย่เลย...มันน่าสลดใจนะ ถ้าพวงนี้หนังสือพิมพ์พาดหัวว่า...หมอฟันป็นรั้วบ้านตัวเอง ถูกเหล็กเสียบดับอนาค”

“ปากเป็นมงคลชะจริงจึ้ง!” ขุนเขาทั้งจุนทั้งจัน “ถ้าจะดับอนาคคงไม่ดับคนเดียวหรอก ตรงกรอบเล็กๆ คงบรรยายว่าหลานสารวัตรก็ดับด้วย!”

เจ้าตัวอึดแอ้งๆ

“ที่สามพูดก็เพราะอยากจะเตือนหรือ...ทั้งรู้ว่าทั้งประต้อมีแต่สนิมทั้งนั้น มันไม่ปลอดภัยด้วยประการทั้งปวง เคารห์หามยามร้ายบาดทะยักอาจจะถามหา”

“เออละ ไม่ต้องพูดมาก...ถอยไป!”

“จะทำอะไรหรือ”

“บอกให้ถอยไป!”

ตติยาถอยห่างไปนิดหนึ่ง การที่หล่อนไม่กล้าไปไหนไกลก็เพราะกลัวผีจนขึ้นสมองนั้นแหละ หญิงสาวไม่รู้ว่าเขาจะทำอะไร จึงได้แต่เตือนว่า

“ระวังหน่อยนะ”

ที่เตือนไม่ใช่เพราะเป็นห่วงอะไรนักหนาหรือ คนเพิ่งรู้จักกัน เรื่องอะไรหล่อนจะต้องไปห่วงเขาเพียงแต่กลัวว่าถ้าเขาเกิดเป็นอะไรขึ้นมาจะกลายเป็นวิญญาณเฮี้ยนอีกดวงหนึ่งนะสิ หล่อนวิตกกังวลตรงนี้...

ทันใดนั้นเองตติยาก็ต้องเบิกตากว้างอีกครั้งเมื่อเห็นทันตแพทย์หนุ่มใช้เท้าที่สวมรองเท้าผ้าใบพื้นหนาของเขาถีบเข้าไปที่ประตูเหล็กข้างๆ ประตูใหญ่โดยแรง

โครม!

เพียงไม่กี่ครั้งประตูบานนั้นก็หลุดกระเด็น!

“แค่นี้ก็เรียบร้อยแล้ว!” ขุนเขาปิดไม้ปิดมือ

“โอ้โฮ...แรงดีชะมัด!” คนยืนดูชมเปาะ “สนใจอยากเป็นนักมวยบ้าง รีบเล่าพี่ขุน”

“ตลก!” ชายหนุ่มแก้มำเสีงรวน “เป็นเพื่อนเล่นหรือไง”

“ข้าผู้น้อยมิบังอาจ” ตติยาประสานมือคารวะ แล้วก้าวกลับเข้ามาอยู่ข้างหลังเขา ก่อนจะค่อยๆ เยี่ยมหน้าสอตส่ายสายตาเข้าไปภายใน กิ่งกล้วยก็งอขากรู้

มองจากประตูเหล็กเข้าไปเห็นแต่ไม้ใหญ่ปกคลุม โดยมากเป็นไม้ผลมากกว่าไม้ประดับ แต่ความที่ไม่ได้ตัดแต่งกิ่งจึงทำให้ทรงพุ่มระเกะระกะไม่น่าดู

ขุนเขาจอมเทออร์ไซค์เข้าไปด้านในโดยมีหญิงสาวเดินตามไปติดๆ
ถนนโรยกรวดซึ่งแต่เดิมคงเป็นทางรถวิ่งบัดนี้มีต้นหญ้าขึ้นปกคลุม
แต่ก็ยังพอจะมองออกว่าตรงไหนเป็นถนน

“ขึ้นรถเถอะ” เขาบอกหล่อน

“จะขับลุยเข้าไปทั้งๆ แบบนี้นะหรือ”

“ก็ยิ่งดีกว่าเดินลุยเข้าไปโซมัยล่ะ” ชายหนุ่มย่นถามแล้วขึ้นประจำที่

คนขับ

ตติยาจึงขึ้นมานั่งซ้อนท้าย แต่ไม่ยากกว่า

“อย่าไปเหยียบเศษแก้วหรือตะปูเข้าล่ะ เดี่ยวได้เซ็นรถกลับกันขาลาก”

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็ช่วยไม่ได้ ขนาดทางยังมองไม่ค่อยเห็น แล้วจะไป
มองเห็นเศษแก้วเศษตะปูได้ยังไง แ่่งก็มองให้เห็นเถอะ”

พอพูดถึงงูหล่อนก็รีบยกขาขึ้นทันที จนเขานึกขึ้น

“อย่าบอกนะ ว่ากลัวงูด้วย”

“ไม่กลัว...แต่ก็ไม่อยากเจอมันนักหรอก”

“แบบเดียวกับไม่อยากเจอผีงั้นสิ”

คนกลัวผีก็อดเอะหมับ ส่งเสียงออกมาอย่างเขินเขี้ยว

“จะพูดทำไมเนีย!”

ขุนเขาหัวเราะ ก่อนจะบังคับรถเทออร์ไซค์แล่นเข้าไปอย่างช้าๆ

ถนนโรยกรวดที่มีหญ้าขึ้นรกรกนั้นไม่ใช่เส้นทางตัดตรง หากแต่วกอ้อม
ไปคล้ายจะหลบไม้ผลที่ยืนต้นอยู่เกือบจะเต็มพื้นที่ มีทั้งมะม่วง ชมพู ส้มโอ
พุทรา และมะพร้าว ปลูกอยู่คละกัน และคงจะหลายพันธุ์ ลังเกตจาก
ลูกมะม่วงที่ห้อยระย้า มีทั้งฟ้าน้ำ อกร่อง น้ำดอกไม้ และเขียวเสวย

ดินคงจะดีจึงติดลูกให้เห็นละลานตา น่าเสียดายที่ไม่มีคนดูแลรักษา
สภาพที่เห็นจึงเป็นไปตามยถากรรม กิ่งไหนหักแต่ไม่หลุดก็ระลงมาแห้งคาต้น
โดยเฉพาะทางมะพร้าวแห้งที่ค้างอยู่ระเกะระกะ

“ลูกมะพร้าวถูกกระรอกเจาะเป็นรูร่วงเกลื่อนเลย” ตติยาว่า “แบบนี้
แหละที่กลายเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลายเมื่อมีฝนตกน้ำขังในลูกมะพร้าว”

“งั้นเอาไว้วางๆ สามก็มาช่วยเก็บลูกมะพร้าวพวกนี้คว่ำลงหน่อยสิ น้ำ

จะได้ไม่เข้า”

พอเขาพูดแบบนี้หล่อนก็อ้อมแอ้ม

“บังเอิญสามไม่ค่อยว่างเสียด้วย ต้องดูแลสวนองุ่น บางครั้งแม่มีธุระสามก็ต้องไปดูแลร้านขายของที่ระลึกให้ แล้วถ้าพ่อไม่อยู่สามก็ต้องวิ่งรอกไปดูค่ายมวย และ...”

“ถ้าสารวัตรให้ว่าน เราก็ต้องเป็นหูเป็นตาให้ตำรวจ...บางครั้งนึกครึ้มขึ้นมาก็แปลงกายเป็นเด็กขับเรือเพื่อที่จะจับคนร้าย”

ชายหนุ่มต่อให้เชิงว่ากระเทยกลายเป็นคนซื่อ้นท้ายจะรู้สึกกลับผสมโรง

“นั่นไง...พี่ซุนก็รู้ว่าสามมีงานมากจะตาย วันๆ แทบไม่มีเวลาพักผ่อน แล้วจะเอาเวลาว่างที่ไหนมาช่วยพี่ซุนเก็บลูกมะพร้าวล่ะ”

“ไม่ใช่เพราะกลัวผีหรืออะไร”

“เอ๊ะ คนอะไร พูดเรื่องผีอยู่ได้!” ตติยาชักจน

ซุนเขาหัวเราะหึๆ กับแซ่ที่กระซิบรอบเอาจ ไม่รู้สีก้ออัดหรือรำคาญแต่อย่างใด กลับรู้สึกเอ็นดูมากกว่า

“เราก็เลิกกลัวซะทีสิ”

“ก็กำลังจะเลิกอยู่นี้...พี่ซุนมาตอกย้ำทำไม!”

“เออละๆ ไม่พูดก็ได้”

รถแล่นมาถึงหน้าบ้านทรงไทยที่รายล้อมไปด้วยไม้ประดับประดาทต่างๆ ซุนเขาจอดรถใต้ต้นสาเก ถอดหมวกกันน็อกวางไว้บนเบาะรถ แล้วเดินดู ไกลๆ กันนั้นมีต้นสารภี ต้นจำปี และไม้พุ่มที่เขาไม่รู้จัก ทรงพุ่มของมันค่อนข้างจะเข้ารูปเข้าทรงไม่ระเกะระกะเหมือนต้นไม้อื่น ชายหนุ่มจึงมองอย่างสนใจเพราะไม่เคยเห็น

“พิลังกาสง” คนตามติดบอกมา หล่อนถอดหมวกกันน็อกวางไว้เช่นกัน แต่สวมหมวกเก็บใบเก้งของตัวเองแทนที่

“ตอนนี้ยังไม่ออกดอก...ดอกของมันเป็นดอกเล็กๆ สีชมพูอมม่วงสวยดี หลังออกดอกมันจะติดผลเล็กๆ ผลของมันใช้ทำยาได้ จัดเป็นสมุนไพรชนิดหนึ่ง”

“รู้มากเหมือนกันนี่”

“มันแห้งอยู่แล้ว” เจ้าตัวคุย เขาก็เลยชี้ไปอีก

“แล้วนั่นเกาะอะไรเลื้อยขึ้นไปบนต้นหว่า ใบใหญ่เขียวสด แต่ดอกเล็ก สีขาวออกเป็นกระจุก กลิ่นโชยอย่างกับเตยหอม”

“โธ...ก็ดอกขนาดนี้ ไม่รู้จักเหรอ...ลองเก็บดอกมันไปสักกำมือ เอาวางไว้ในห้อง รับรองหอมไปทั้งวัน...บางคนเขาก็เรียกว่าดอกข้าวใหม่ เพราะมีกลิ่นหอมเหมือนกลิ่นข้าวใหม่”

เขาขยับจะเด็ด หล่นกับบอกมาอีก

“จะให้เด็ดต้องปลิดตรงขั้วดอก ถ้าเด็ดตรงก้านเขียวๆ จะมียางสีขาวออกมาด้วย ทำให้เหนียวมือ...แต่จะให้ดียิ่งกว่านั้น เก็บดอกร่วงๆ ที่โคนต้นง่ายกว่ากันเยอะ มันร่วงทุกเช้าแหละ ที่บ้านสามกิมี่”

ว่าแล้วหล่นก็ก้มลงเก็บดอกร่วงๆ ที่โคนต้นส่งให้เขากำมือหนึ่ง ขยahunุ่มยกขึ้นสูดดม กลิ่นของมันหอมละมุน

ตอนแรกเขาไม่ได้นึกอะไร แต่แล้วก็คิดแว่ขึ้นมาว่าครั้งนี้นับเป็นครั้งแรกที่มีผู้หญิงมาเก็บดอกไม้ให้ ท่ามกลางบรรยากาศของบ้านทรงไทย ทำให้นึกครั้นเหมือนตัวเองได้ย้อนยุคไปในสมัยโบราณ ถึงกับมโนภาพเห็นสาวน้อยในชุดไทยมอญมาลัยดอกไม้สดที่ตนเองเพิ่งร้อยเสร็จให้เขา

“พี่ขุน” คนเก็บดอกไม้ให้เรียกเสียงดัง “เป็นอะไรรีเปล่าเนี่ย...อยู่ๆ ก็ยืนยิม!”

ภาพสาวน้อยในชุดไทยสลายวับ

ขุนเขาสะดุ้ง เพราะสาวน้อยในชุดไทยที่เขาเห็นในมโนภาพหน้าเหมือน ตติยาเยียบเลย สงสัยเขาจะอยู่กับหล่นมากไปถึงได้คิดอะไรเพี้ยนๆ

“ไม่ได้เป็นอะไร แค่กำลังคิดว่าที่นี่มีต้นไม้ที่รู้จักเพียบเลย” เขาพูด แก่แก้อ

“อยู่กรุงเทพฯ คงไม่ค่อยได้เห็นต้นไม้พวกนี้ละสิ”

หล่นคงเห็นเขาไม่ค่อยรู้อะไรจึงชี้บอกเสียเอง

“ไ้อต้นสีน้ำตาล มีใบประกอบรวมกันเป็นแผงที่กำลังออกดอกสีชมพู ช่อสั้นๆ เป็นกระจุกอยู่ตามกิ่งและลำต้นนั่นก็คือมะเฟืองไงล่ะ”

ถัดจากต้นมะเฟือง คนบอกก็ชี้ไปยังต้นไม้อีกต้น

“แล้วที่เห็นลำต้นบิดเป็นเกลียว ใบเล็กๆ สีเขียว ออกดอกสีขาวคว่ำลงเป็นช่อขนาดเล็กนั้น เขาเรียกว่าต้นโมก กลิ่นหอมไปอีกแบบ” เจ้าตัวคงจะลืมหูลืมตาไปชั่วขณะจึงพูดจ้อๆ “ต้นฤดูร้อนแบบนี้อะไรต่อมิอะไรก็พากันออกดอกทั้งนั้น”

จริงอย่างหล่อนว่า แม่แต่ชมพูยังออกดอกเป็นพู่สีขาวสวย มองเห็นฝั่งตอมอยู่ตามเกสรเหล่านั้น

ว่าไปแล้วที่มีต้นไม้หลายประเภท คุณตาของเขาคงเห็นว่าดินดีจึงสรรหาต้นไม้ต่างๆ มาปลูกเอาไว้เต็มไปหมด

“เรารู้จักต้นไม้เยอะดีนะ”

“ชาวไร่ชาวนาก็อย่างนี้แหละ”

ตติยากล่าวอย่างภาคภูมิใจ แต่เขายังไม่ลืมหูลืมตาว่าหลานสาวเรียนจบมาจากมหาวิทยาลัยเกษตรฯ นั้นน่าจะมีส่วนทำให้หล่อนรอบรู้เรื่องนี้ได้ไม่น้อย

“พี่ขุน...มาดูต้นนี้สิ ไม้ต้นที่มีขอบใบหยักๆ ออกดอกเล็กๆ สีม่วงเข้มเป็นช่อๆ นี่เขาเรียกเทียนญี่ปุ่น ดอกมันหอมเหมือนขนมเลยละ มาดมดูสิ”

ตอนนี้หล่อนลำหน้าไปแล้ว คงจะเพลิน ขุนเขาเดินตามไปพิสูจน์กลิ่นรู้สึกเพลินเช่นกัน

“อืม...หอมเหมือนขนมจริงๆ แะ แต่กิ่งมันออกจะแก้ง้างไปหน่อย”

“ก็เพราะไม่มีใครตัดแต่งกิ่งให้ มันก็เลยดูแก้ง้าง”

พูดมาถึงตรงนี้คนพูดก็ทำท่าเหมือนนึกอะไรไม่ได้ จึงรีบถอยกลับมาอยู่ข้างๆ เขา แล้วมองเข้าไปที่บ้านทรงไทยอย่างหวาดๆ เพราะตอนนี้ทั้งหล่อนและเขามาจนจะถึงดินบันไดแล้ว

“เป็นอะไร?” ขุนเขาถามอย่างซนๆ

“ลืมนะ...มัวแต่ชมต้นไม้...จำไม่ได้หรือว่าเมื่อวานเราตกหลุมพรางลงไปจิ้งเบ้อเรอ ไม่รู้ว่าแถวนี้จะมีหลุมพรางอะไรหรือเปล่า” หญิงสาวพูดด้วยเสียงที่ค่อยลง

“ถ้ามีคงตกไปนานแล้วละ” เขากล่าวหน้าตาเฉยแล้วก้าวเข้าไปที่ตีน

บันได

“ดูเหมือนหลุมพรางจะถูกขุดไว้เฉพาะด้านหลัง เพื่อป้องกันคนที่มาทางนี้”

“ทำไมล่ะ”

“ไม่รู้สิ คงเห็นว่าไม่มีใครกล้าเข้าทางด้านหน้ามั้ง...ตั้งแต่เราเข้ามา ก็ไม่เห็นว่ามีหลุมพรางหรือกับดักอะไรเลย”

“เอ๊ะ นี่มันเชือกอะไร?”

เสียงถามอย่างสงสัยของคนที่มาข้างหลังทำให้ขุนเขาหันไปมอง แล้วก็เห็นหลานสารวัตรกำลังดึงเชือกเส้นหนึ่งที่ห้อยลงมาจากด้านบน

ทันใดนั้นเองตาข่ายขนาดใหญ่ก็ครอบคลุมมาบนตัวคนทั้งสอง

“เฮ้ย!”

“ไหนว่าไม่มีกับดักอะไรล่ะ”

“ก็ใครจะให้ตุตริไปดึงเชือกนั้นเล่า!”

ขุนเขาพยายามที่จะพลิกตาข่ายออกจากตัว แต่แล้วก็มีผ้าดำผืนใหญ่คลุมลงมาทำให้มองอะไรไม่เห็น

“ผีหลอก!” ตติยาโผเข้ากอด

วินาทีต่อมาคนทั้งคู่ก็รู้สึกเหมือนมีอะไรกระแทกเข้าที่ท้ายทอย ความรู้สึกขาดหายไปอย่างรวดเร็ว

ขุนเขาฟื้นขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าตัวเองนอนอยู่บนพื้นศาลาท่าน้ำเหมือนเมื่อตอนหัวค่ำของวานนี้ไม่มีผิด ทันทแพทย์หนุ่มลุกขึ้นนั่ง ยังรู้สึกมึนงงและระบมที่ท้ายทอย แต่รีบมองหาหลานสารวัตร แล้วก็ใจชื้นเมื่อเห็นหลานนอนอยู่ข้างๆ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเขาไม่เชื่อว่าเป็นการกระทำของผี และการที่เขาและหลานยังปลอดภัยดีแสดงว่าใครก็ตามที่ทำแบบนี้ไม่ได้หมายเอาชีวิต อาจเพียงแต่แกล้งให้ตกใจ จะได้เช็ด ไม่กล้าเข้าไปในบ้านไร่ปลายฟ้าอีก

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปเขย่าร่างหญิงสาวเบาๆ

“สาม...สาม...” เขาเรียกซ้ำๆ แต่หลานยังนอนนิ่ง ทำให้ขุนเขาชักร้อนใจ

เขย่าแรงขึ้นอีก

“สาม...ตื่นสิ!”

ตติยาไม่ยอมตื่น นั่นทำให้ชายหนุ่มร้อนใจหนัก รีบล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมา นำไปชุบน้ำในคลองปิดจนหมดแล้วกลับมาซ้อนร่างท่อนบนของหล่อนไว้ในอ้อมแขนพลางเช็ดหน้าให้

เช็ดไปเช็ดมาก็เห็นริมฝีปากเขียวได้รูปกำลังยั้มนิดๆ แสดงว่าเจ้าตัวพินแล้วแต่ไม่ยอมลืมตา คงชอบใจที่หลอกเขาได้

ชายหนุ่มนิ่งจน เพราะหล่อนทำให้เขาตกใจจริง ๆ

“เอ...ทำยังไงก็ไม่พิน” เขาปรารภให้ได้ยิน “สงสัยต้องจับโยนลงคลอง!”

เท่านั้นเองจนตายเป็นแพของคนเจ้าเล่ห์ก็ซบ แล้วนัยน์ตาโตดำกลับก็ลืมขึ้นมา

“เอ๊ะ เรามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

ขุนเขาไม่ตอบคำถาม ซ้อนร่างเปรี้ยวอู่มขึ้นได้ก็ทำท่าจะโยนลงคลอง

“อย่า!” หลานสาววัดร้องเสียงสูง กอดคอเขาแน่น “อย่าโยนนะ ฟ้องน่านาจริงๆ ด้วย!”

“ยัง...ยังจะพู...นี้กลัวกลัวหรือ!”

“เฮลิ ถ้าโยนก็เป่ยกทั้งคู่!”

ตติยากอดคอเขาไว้ไม่ยอมปล่อย ถ้าเขาจะทำให้หล่อนเป่ยกก็มีอยู่ทางเดียวคือเขาต้องลงคลองไปกับหล่อนด้วย

ทว่าวินาทีที่ขุนเขาอยากแก้เผ็ดหล่อนมากกว่ากลัวเป่ยกจึงกระโดดลงไปในคลอง

หญิงสาวอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งเพราะไม่ทันตั้งตัว ความที่กลัวว่าหัวจะมิดน้ำจึงโหนคอเขาไว้และยึดคอขึ้น เลยเอางมูกมาชนแก้มเขาเต็มๆ

เจ้าตัวคงไม่ทันได้คิดอะไรเพราะมัวตกใจ แต่คนที่จู่ๆ ก็ถูกงมูกสาวชนแก้มรู้สึกเหมือนทุกสิ่งทุกอย่างจะหยุดนิ่งไปชั่วขณะ

ขุนเขาเพิ่งรู้ว่าดวงหน้าแจ่มเยาว์นั้นอยู่ใกล้มาก ใกล้เสียจนหัวใจเขาเริ่มจะเต้นผิดจังหวะ...

เรือพายลำหนึ่งกำลังแล่นมาทางนี้ แต่คนทั้งคู่กลับไม่เห็น เพราะ ตติยากำลังโมโหจึงส่งเสียงทะเลาะลงเข้ามาในหูเขา

“เล่นบ้าๆ เปียกหมดแล้วเห็นมัยเล่า!”

“ก็อยากมาทำก่อนทำไม!” ชายหนุ่มได้ แต่ไม่ได้โมโห รู้สึกเพลินมากกว่ากับใบหน้าที่แดงก่ำของหล่อน

ตติยาขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ทำมือเบนๆ คล้ายพาย แล้วโบกเรียดผิวน้ำ โดยเร็ว ทำให้น้ำสาดเข้ามาที่หน้าเขาจนเปียกปอน พอเอาคิ้นได้หล่อนก็หัวเราะ ร่วน รับประทานอย่าง

หลังจากนั้นสงครามวิดน้ำใส่กันจึงเริ่มขึ้น และเป็นไปอย่างสนุกสนาน ลืมไปชั่วขณะว่าต่างโดนมือสีกลับเล่นงานมาหยกๆ มารู้สึกตัวอีกทีก็เมื่อเรือ พายแล่นเข้ามาหยุดใกล้ๆ และเสียงเรียกดูๆ ดังมาจากเรือลำนั้น

“เจ้าสาม!”

ตติยาสะดุ้งโหยง

คนที่อยู่บนเรือนนอกจากพ่อหล่อนแล้วยังมีปลัดถนุมีอีกคน เขามอง หล่อนด้วยสายตาคม เหมือนหล่อนกำลังทำความผิดมหันต์

ปลัดหนุ่มพูดคล้ายสั่ง

“ขึ้นไปบนศาลาก่อน”

หญิงสาวไม่อยากทำตามคำสั่ง แต่ก็ไม่กล้าดื้อต่อหน้าพ่อ ขณะกำลัง ตรองไม่ตกก็รู้สึกว่ามีคนเข้ามาโอบไหล่ ทำเอาพ่อหล่อนตาพอง

ตติยาหันไปแหงนมองหน้าคนที่บังอาจ ทันทแพทย์หนุ่มกลับทำ ไม่รู้ไม่ชี้ยิ้มใส่ตาหล่อน

“เขาเป็นใครหรือจะ ที่รัก?”

คำถามนั้นทำเอาหล่อนสะดุ้ง กระซิบเสียงเคียด

“ผีเข้าหรือไง!”

“ก็ใครกันล่ะ ที่โมเมเอาชื่อพี่ไปอ้างเป็นแฟน” เขากะซิบตอบ “งานนี้ พี่ไม่ยอมเจ็บตัวฟรีหรอก!”

ตติยาใจหายวาบ จากคำพูดนั้นบ่งว่าเขารู้เรื่องทุกอย่าง

เขารู้ว่าหล่อนเป็นผู้หญิง แต่ยังแกล้งเรียกหล่อนว่า ‘ไอ้หนู’ แถมยัง

ปฏิบัติกับหล่อนเหมือนหล่อนเป็นเด็กผู้ชาย ทำให้หล่อนไขว้เขวไม่กล้าแสดงตัวกับเขาว่าหล่อนเป็นผู้หญิง

คนอะไรร้ายกาจที่สุด!

“หยุดนะไอ้หมอฟัน!” พ่อหล่อนส่งเสียงเอ็ดลงมา “เอามือออกจากไหล่ลูกสาวข้าเดี๋ยวนี้ ก่อนที่เอ็งจะถูกน็อกรอบสอง!”

“พูดกันดีๆ ก็ได้ครับ เราใช้คนอื่นคนไกล...ลูกสาวพ่อสองก็แฟนผม...อย่าทำให้น้องสามต้องลำบากใจเลยครับ”

น้ำเสียงเขาสุภาพมาก แต่ตติยารู้ว่าเขากำลังแกล้งเปิดหล่อนอยู่

“เรื่องนี้เป็นความจริงหรือครับ น้องสาม?” ปลัดฉันทุมิถามด้วยเสียงเคร่ง

หญิงสาวไม่ทันจะอัปปาก คนที่ยังโอบไหล่ไม่ยอมปล่อยก็ซิงพูดขึ้น

“เราคบกันตั้งแต่สมัยที่น้องสามเรียนอยู่มหาวิทยาลัยแล้วละครับ พ่อน้องสามเรียนจบกลับมาอยู่บ้าน ผมทนคิดถึงน้องสามไม่ไหวก็เลยขอย้ายตามมา...นี่เรากำลังเพลินทีเดียว!”

รถตำรวจแล่นมาถึงประตูรั้วของบ้านไร่ปลายฟ้าก็จอดสนิท นินนาทเปิดประตูก้าวลงมา พบว่าประตูเหล็กที่อยู่ข้างประตูใหญ่หลุดออกทั้งแผงก็ขมวดคิ้วนิดๆ

“แปลกจริง...ทำไมประตูถึงหลุดแบบนี้ น้องชายคุณมีกุญแจไม่ใช่หรือ” ประโยคท้ายหันไปถามสตรีที่ตามมาจๆ จ้องๆ อยู่ด้านหลัง

“มีค่ะ” ธารารินตอบ แต่สีหน้านั้นออกจะห้วนๆ “คงไม่ได้เกิดอะไรขึ้นหรอกนะ...ข้างในนั้นดูน่ากลัวยิ่งงี้ไม่รู้”

“ท่าทางเหมือนคุณไม่เคยมาที่นี่”

“ไม่เคยหรอกค่ะ...น้องชายฉันเองก็ไม่เคยมา...ที่นี่เปรียบเหมือนโลกส่วนตัวของคุณตาจริงๆ เราเพิ่งรู้ว่าท่านมีที่หลบภัยอยู่ที่นี้ก็เมื่อตอนที่ท่านป่วยหนักและเล่าให้พวกเราฟัง”

“ที่หลบภัย?” นายตำรวจออกจะสงสัย

“หมายถึงที่ที่หลบหนีจากความวุ่นวายนะคะ” คนอธิบายยิ้มนิดๆ

“คุณตาท่านมีภรรยาหลายคน ก็เลยมักจะมีเรื่องจุกจิกกวนใจ ท่านบอกว่า ท่านแอบมาซื้อที่นี้เอาไว้เพื่อหลบภัย และตั้งชื่อว่าบ้านไร่ปลายฟ้า จะได้ดู เหมือนว่าตัวเองได้อยู่ใกล้สุดปลายฟ้า ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงขับรถจาก กรุงเทพฯ แค่สองชั่วโมงก็ถึง”

“แล้วทำไมท่านถึงได้ปล่อยที่นี้ให้รกร้างอย่างนี้ล่ะครับ”

“ท่านป่วยหนักในปีหลังๆ ก็เลยไม่ได้มาที่นี่อีก และความที่ไม่มีใคร รู้ว่าท่านมาซื้อที่นี้เอาไว้ มันก็เลยถูกปล่อยให้รกร้าง”

“คุณตาของคุณไม่ได้จ้างคนดูแลเลยหรือ” เขายังอดแปลกใจไม่ได้

“ได้ยินว่าท่านจ้างคนดูแลอยู่คนหนึ่ง ชื่อตาก้า อายุอ่อนกว่าท่านไม่กี่ปี แต่คนคนนั้นตายไปเมื่อสามปีก่อน ที่นี้ก็เลยไม่มีใครดูแลอีก”

“ผมเคยได้ยินชื่อตาก้า เพราะเป็นที่มาของเรื่องผีๆ สารๆ ชาวบ้านแถวนี้ และหมู่บ้านใกล้เคียง กลัวผีตาก้ากันทั้งนั้น...ว่ากันว่าแถวๆ ที่นี้ ไม่ยอมให้ใคร เข้ามาแผ้วพาน...ใครรुक้าเข้ามาเป็นได้เจอผีกันทุกคน”

ธารารินกลืนน้ำลาย หัวคนพูดไม่ทันได้สังเกต

“แต่ผมเกรงว่าพวกมิจฉาชีพจะมาอาศัยสถานที่รกร้างแบบนี้เป็น แหล่งกบดานหรือทำสิ่งผิดกฎหมายมากกว่า...ผมก็เลยอยากมาตรวจดูที่นี้ ให้ละเอียด...ไหนๆ คุณหมอก็ว่าจะมาที่นี้ เรากำลังจะตามมาสมทบก็พอดี ได้พบคุณซึ่งเป็นเจ้าของร่วม” เขายิ้ม “นับว่าเป็นโอกาสดี...คุณช่วยนำ พวกเราเข้าไปหน่อยสิครับ”

หญิงสาวรู้ว่าการที่เขาพูดแบบนี้ก็เพื่อให้เกียรติหล่อนซึ่งเป็นเจ้าของ บ้าน แต่ธารารินไม่อยากได้รับเกียรติอันนี้เลยจริงๆ ถ้าไม่หวังน้องชายจ้าง ให้หล่อนก็ไม่มาที่นี้...

“แยจริงๆ เลย ฉันไม่มีกุญแจสำรองเสียด้วย”

“ไม่เป็นไรครับ เดินเข้าไปก็ได้”

ธารารินเดินเข้าไปได้สองสามก้าวก็ทำท่าเหมือนไม่อยากจะเดิน

“แหม...รบกวนแบบนี้ฉันชักจะกลัวงูชะแล้วสิคะ สารวัตรช่วยเดินนำ หน่อยก็แล้วกัน”

ความจริงแล้วหล่อนกลัวอย่างอื่นมากกว่า แต่การยอมรับตรงๆ นั้น

ออกจะเสียหน้า ถึงได้ยกเรื่องมาอ้าง

นินนาทรับคำด้วยความเต็มใจ หันไปสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาติดตามไป

หญิงสาวรู้สึกอุ่นใจขึ้นเมื่อได้เดินอยู่ตรงกลาง

“นี่ดูเหมือนจะเป็นรอยล้อรถมอเตอร์ไซด์นะครับ สารวัตร” ศรีทกล่าวกับผู้บังคับบัญชา

นินนาทพยักหน้า

“คุณหมอกคงอยู่ข้างใน”

ธารารินได้ยืนแบบนั้นค่อยใจขึ้น ความกลัวคลายลงไปอีก มีแก๊ใจที่จะเอ่ยถามคนนำหน้า

“พบร่องรอยของพวกมิจฉาชีบังมัยคะ”

“ยังไม่เห็นนะครับ...แต่ถ้าคุณไม่ว่าอะไร ผมขออนุญาตให้ผู้ใต้บังคับบัญชาของผมเดินดูทั่วๆ จะได้ไหม”

“ตามสบายค่ะ”

เมื่อได้รับอนุญาตสารวัตรก็สั่งการทันที หญิงสาวเห็นตำรวจระดับล่างบางคนทำหน้าหวาดๆ แ่นละ ตำรวจก็เป็นคนเหมือนกัน มีสิทธิ์ที่จะกลัวผีไม่แพ้ชาวบ้าน...

ธารารินเลือกที่จะเดินตามคนไม่กลัวผีไปติดๆ โดยไม่รู้ว่าผู้หมวดหนุ่มที่ถอยลงไปเดินข้างหลังแอบกระซิบกับจำทำนบ

“เห็นมั๊ยว่าสารวัตรเราเนื้อหอมแค่ไหน”

“นับถือเลยครับ หมวดศรีท...ตอนแรกผมนึกว่าสารวัตรจีบสาวไม่เป็นซะอีก ถึงยังไม่แต่งงาน”

คนถูกนินนาทเดินตามรอยล้อรถลึกลงไปจนมองเห็นจักรยานยนต์ของตัวเองจอดอยู่ใต้ต้นสาเก หมวกกันน็อกสองใบวางอยู่บนเบาะรถ เลยจากตรงนั้นไปไม่กี่เมตรเป็นบ้านทรงไทยหลังใหญ่ที่ปลูกอยู่ท่ามกลางแมกไม้ นานาพันธุ์

“สงสัยคุณหมอกจะอยู่บนบ้าน” นินนาทพูดกับสตรีที่ตามมา ก่อนจะหันไปตะโกนเรียก

“คุณหมอครับ คุณหมอ...”

โทรศัพท์มือถือดังคันจิ้งหะ นายตำรวจล้วงออกมาดูแล้วก็ทำหน้า
ฉงน เพราะเป็นหมายเลขโทรศัพท์สาธารณะ เขากดปุ่มรับแล้วยกขึ้นแนบหู

“ฮัลโล่!”

“น้านาท”

“อ้าว...เจ้าสามเองหรือ...โทร. มาจากไหน”

“จากเครื่องสาธารณะในโรงพยาบาล”

คำตอบนั้นนอกเหนือความคาดหมาย

“ทำไมถึงโทร. มาจากที่นั่น...มีใครเป็นอะไรหรือ”

“ก็พอทั่วมๆ ละนะ...”

เสียงบอกค่อนข้างจะอ้อมแอ้ม จนเขาต้องดู

“ใครเป็นอะไร ไหนพูดให้รู้เรื่องหน่อยซิ!”

“หมอพันหัวแตกนะ...โดนพ่อแพนบอลเอา ตอนนี่หมอกำลัง
ทำแผลอยู่”

“เฮ้ย...มันเกิดอะไรขึ้น!”

“พอกับปลัดฉันทะลี เล่นเอาเรือพายดอดไปตามหาสาม แล้วก็
ไปเจอ...” หลานสาวหยุดเล่าไปดื้อๆ แล้วพูดต่อเร็วๆ “เหรียญจะหมดแล้ว
น้านาทช่วยมาดูเพื่อนรุ่นน้องของน้านาทหน่อยก็แล้วกันนะ สามไปละ”

คำท้ายๆ แปลได้ว่าเจ้าตัวจริงจะ ‘ชิง’ โดยปัดความรับผิดชอบมา
ให้เขา

“เดี๋ยว...เจ้าสาม!”

ไม่ทันแล้ว หลานตัวดีชิงวางหูไปเสียก่อน

“แห่ม...มันน่า!”

ธารารินมองเขาด้วยสายตาที่เป็นคำถาม

สารวัตรเลยได้แต่ยิ้มจืดๆ บอกให้หญิงสาวรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแต่เพียง
คร่าวๆ แล้วหันไปสั่งศรีทให้ยกเลิกการสำรวจตรวจตราแค่นั้นก่อน เพราะ
ต้องพาเจ้าของบ้านไปหาน้องชายที่โรงพยาบาล

“ช่วยเอามอเตอร์ไซด์ที่คุณหมอจอดทิ้งไว้กลับไปด้วยก็แล้วกัน”

เขาวานเพื่อนหลานสาว ก่อนที่จะพากันออกมาจากบ้านไปปล่อยฟ้า

ขุนเขาเย็บแผลเสร็จก็ไปรอรับยา คนพามาจะหายจ้อยไปแล้ว มองหาไม่เห็นแม่แต่เงา

“ทั้งกันเคยเลย คอยดูนะ ยายเด็กเมื่อวานขึ้น เรื่องมันไม่จบแค่นี้หรอก!”

ชายหนุ่มเช่นเขี้ยว แต่ความที่เขาพูดคนเดียว เมื่อบวกกับสารรูปที่ดูไม่ได้ ทำให้ญาติผู้ป่วยที่นั่งรอรับยาอยู่ใกล้ๆ ลูกหนิกันเป็นแถว ขุนเขาก็เลยต้องเก็บอาการ เพราะยังไม่อยากถูกมองเป็นคนบ้า

ที่นี่เป็นโรงพยาบาลที่เขาจะต้องมาทำงานเสียด้วย ระหว่างนี้ยังเป็นวันลา จันทรหันหน้าถึงจะเริ่มงาน เมื่อถึงเวลานั้นหากใครจำหน้าเขาได้ความน่าเชื่อถือจะลดลงเสียเปล่าๆ

หลังจากใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์สงบใจอยู่พักหนึ่ง ชายหนุ่มก็หนีออกไปถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งประสพมา ถ้าเขาไม่เล่นมากไป โดยแสดงความสนิทสนมกับหลานสาววัตรจนเกินเหตุ ก็คงไม่โดนพ่อหล่อนแพ่งบาลเอาด้วยไม่พาย

ยังดีอยู่หรอกที่ตติยาพูดให้พ่อหล่อนยอมให้หล่อนพาเขาขึ้นเรือมาจนถึงท่าเรือ และยอมให้หญิงสาวพาเขาขึ้นรถสองแถวมาส่งโรงพยาบาล ไม่งั้นเขาคงลำบากกว่านี้

เมื่อหวนทบทวนดูแล้ว จากความซุ่มมัวก็เปลี่ยนเป็นความขบขัน... ยิ่งเมื่อล้วงซองธนบัตรออกมาแล้วพบว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้นล้วนเปี่ยมขึ้น ก็ต้องส่ายหน้า ตอนนั้นเขากระโดดลงคลองโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น นอกจากการแก้เผ็ดตติยา ชายหนุ่มแทบจะหัวเราะออกมาที่เขาทำอะไรเหลวไหลได้ถึงเพียงนี้

สาววัตรนิพนธ์และธารารินมาถึงพอดี จึงได้เห็นทันตแพทย์หนุ่มนั่งชันหิ้งๆ ที่ศีรษะถูกพันไว้ด้วยผ้าพันแผล

“ขุน...เป็นยังงัยบ้าง!” พี่สาวตรงเข้ามาจับเนื้อตัวสำรวจอย่างร้อนรน ทำเอาเขางง

“พี่ริน ทำไมถึงมาอยู่นี้ได้ล่ะครับ”

“ยังจะมีหน้ามาถาม!”

ธารารินน้ำตาคลอ พลังตัดพ้อต่อว่า

“บอกว่าจะโทร. มาแล้วก็ไม่ยอมโทร. ไปไ้เรารีเป็นห่วงแทบแย่...มือถือก็ติดตอไม่ได้...แล้วจะให้พ้อยู่เฉยๆ ได้ยังไง!”

“ขอโทษครับ พอดีผมเจอเรื่องยุ่งๆ ก็เลยลืมไป”

ขุนเขายอมรับว่าตั้งแต่เมื่อวานเรื่องที่เข้ามามีอิทธิพลต่อเขาก็คือเรื่องหลานสาวจอมป่วนของसारวัตร

เขามัวแต่นึกขุ่นเรื่องที่ตติยาเอาชื่อเขาไปแอบอ้างกับพ่อว่าเขาเป็นแฟนหล่อน ซึ่งอาจทำให้เขาต้องเดือดร้อน จึงหาทางที่จะแก้เผ็ด จนลืมโทรศัพท์หาพี่สาวเสียสนิท

“เรื่องยุ่งๆ ที่ว่าหมายถึงเรื่องที่นายถูกตีหัวเพราะหลานसारวัตรใช่ไหม”

ผู้เป็นพี่ถามจุนๆ น้ำตาเหือดแห้งไปแล้ว หล่อนปรายทางตามดมองนายตำรวจเหมือนเขาต้องรับผิดชอบ ทำเอาคนถูกมองต้องกลืนน้ำลายอย่างผิดๆ

“ไม่ใช่หรอกครับ ผมโดนบางสิ่งบางอย่างเล่นงานที่บ้านไร่ปลายฟ้า จนปานนี้ก็ยังไม่รู้เลยว่ามันเป็นอะไรแน่” เขาเลี่ยงไปแบบนั้น เพราะไม่อยากให้พี่สาวเอาเรื่อง เดี่ยวจะไปกันใหญ่ สงสารसारวัตรที่จะต้องกลายเป็นหนังหน้าไฟ ทั้งๆ ที่เขาเป็นคนหาเรื่องใส่ตัวเอง

“บางสิ่งบางอย่างงั้นหรือ” ธารารินชักทำหน้าไม่ดี “ก็ไหนसारวัตรบอกว่านายถูกพี่เขยเขาตีหัวเอาไ้ล่ะ”

“อ้อ...เรื่องนั้นมันเป็นเรื่องเข้าใจผิดเล็กน้อยเท่านั้น ไม่มีอะไรหรอกพี่ริน”

ขุนเขากลับเกลื่อน พอดีเจ้าหน้าที่เรียกรับยาเขาจึงทำที่จะลุกออกไปแต่सारวัตรชิงจัดการให้เสียเอง

“พูดแบบนี้นายจะให้พี่เข้าใจว่านายถูกผีที่บ้านไร่ปลายฟ้าเล่นงานอย่างงั้นหรือ” พี่สาวถามด้วยเสียงค้อยปนหวาด

“ถึงจะยังพิสูจน์ไม่ได้ แต่ผมว่าไม่ใช่ผีหรอกครับ...เดี๋ยวผมจะกลับไป

ที่นั่นอีก ไปพิสูจน์ดูให้รู้แน่”

“นี่...พอเลยนะ เจ็บตัวแบบนี้แล้วยังไม่เซ็ดอีก!”

“ไม่ต้องห่วงครับ เอาไว้ผมจะไปเป็นเพื่อนคุณหมอเอง” นินนาทที่รับยาเสร็จกลับมาทันได้ยินกล่าวขึ้น

“ว่าแต่คุณหมอกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนดีไหม เดี่ยวจะไม่สบาย... ถ้าจะให้ตื่นนอนพักเสียก่อน แล้วพรุ่งนี้ค่อยย้อนกลับไปที่บ้านไร่ปลายฟ้า”

ขุนเขาซึกมินๆ จึงคล้อยตาม

“เอ็งนี่ก็ได้ครับ”